MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

"O, vilken framtid vi har som tror på Jesus och litar på hans ord!"

Tema: Hemundervisning sid 4-5, 10-11

Apropå krisens Europa

Den antikristlige världshärskaren kommer att träda fram på scenen och behärska hela mänskligheten, men låt oss tro, förkunna, lida och kämpa för att Jesus snart ska kunna visa sig för dem som tror på honom och hör honom till!

Predikan av Arne Imsen sid 6

Hemundervisade Elaine Vidén på sitt första missionsuppdrag i Santo Domingo:

- Jag bad till Gud att tillfället skulle komma

Elaine Vidén kom hem till jul, efter tre månaders spännande vistelse i Santo Domingo, där hon fått vara med i missionsarbetet på ett mer ansvarsfullt sätt än hon tänkte från början.

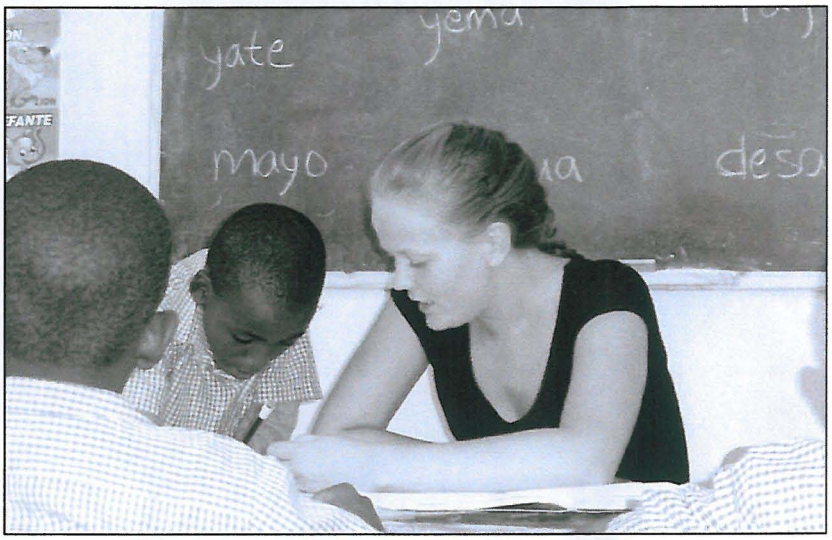

Elaine tillsammans med sina elever i missionens skola i Palavé.

Elaine föddes 1992 i en barnrik familj tillsammans med tvillingbrodern Marcus. Därefter kom ytterligare två barn. De är sammanlagt åtta syskon i familjen, och alla har fått hemundervisning. Föräldrarna **Lena** och **Robin** träffade varandra och gifte sig i Maranataförsamlingen, och har hela tiden varit engagerade i storfamiljsarbete på olika platser. Pappa Robin är sedan många år äldstebroder i Maranataförsamlingen i Stockholm. Elaine som alltså växte upp i församlingen bestämde sig tidigt att hon ville följa Jesus. Vid nio års ålder döptes hon.

Hon trivdes med hemundervisningen och gillade särskilt historia och att läsa om andra länder i geografi. Fysik och teknik hör också till favoritämnena. Elaine tyckte mycket om att ha pappa som lärare.

- Jag hade fysik med pappa. Och han lämnade aldrig något avsnitt i boken förrän man kunde det, likadant med engelska och biologi. Han var väldigt grundlig.

Efter fullbordad skolgång var föräldrarna måna om att barnen skulle göra prov och få betyg. Det gick bra för Elaine, och hon fick godkänt och bra betyg i de olika ämnena. Hon var lite förgrymmad över att de examensprov hon gjort i slöjd och bild, med att virka, sticka och brodera inte alls blev betygsatta:

- De trodde inte att det var jag som gjort det! Uppenbarligen var Elaine så händig, att hennes alster ansågs suspekta.

Nu hade i alla fall Elaine betyg och förutsättningar att söka in på någon skola. Men det var hon inte intresserad av:

- Jag var så trött på skolan, jag ville göra något annat! Och något annat var att arbeta i församlingens gemensamma företag; städa på hotellet, sitta i receptionen, laga mat åt storfamiljen. Även ombesörja att beställningar av möten tillverkades på CD och sändes ut. Elaine hjälper också till på kontoret med bokföring av församlingens förlag BMC. Sedan hon tagit sitt körkort började hon med att köra bud i Bällsta Taxi.

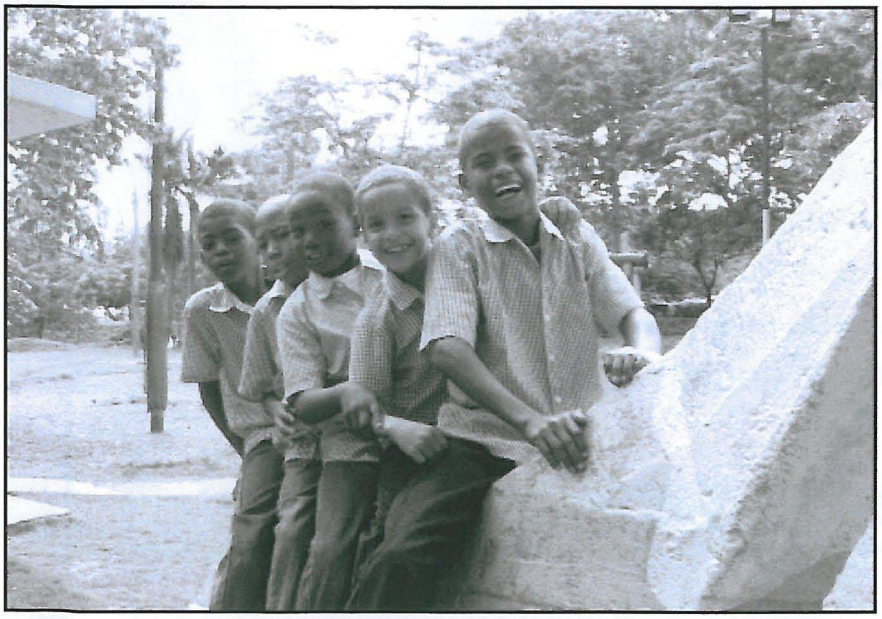

Några av skolbarnen från Palavé på skolutflykt.

Jag undrar om hon inte ibland önskat göra något annat. Men Elaine tittar bara stadigt på mig och säger:

- Jag hade bestämt mig! För Elaine har det aldrig funnits något alternativ till församlingsarbetet. Och hon försummar aldrig mötena, där hon troget är med, om hon inte är upptagen med någon annan tjänst i församlingsarbetet.

- Jag går än om jag har huvudvärk! Och Elaine berättar att om hon mått litet dåligt när hon går till mötet, så blir hon bra innan mötet är slut! Man anar en trons styrka, när Elaine berättar detta.

Sista skolåret åkte hon tillsammans med pappa, sin tvillingbror Marcus och ett par andra elever från Pilgrimsskolan, som församlingens hemundervisning benämns, en fjorton dagars resa till Dominikanska republiken, där församlingen många år haft missionsarbete. Det handlade lite om att göra en skolresa med semester. De åkte runt i landet, men främst var det ett tillfälle att se missionsarbetet på nära håll. Elaine fick sådan lust att åka tillbaka dit. Hon ville få mera inblick i arbetet och hjälpa till med vad som behövdes.

- Jag bad till Gud, och hoppades att tillfället skulle komma.

Och denna höst har Elaine fått vara tre månader i Santo Domingo. Hon började med att hjälpa till i skolarbetet.

- Jag visste inte hur det skulle gå, för jag kan ju knappt någon spanska. Det var enklast med matte, för då behöver man ju inte kunna språket så bra.

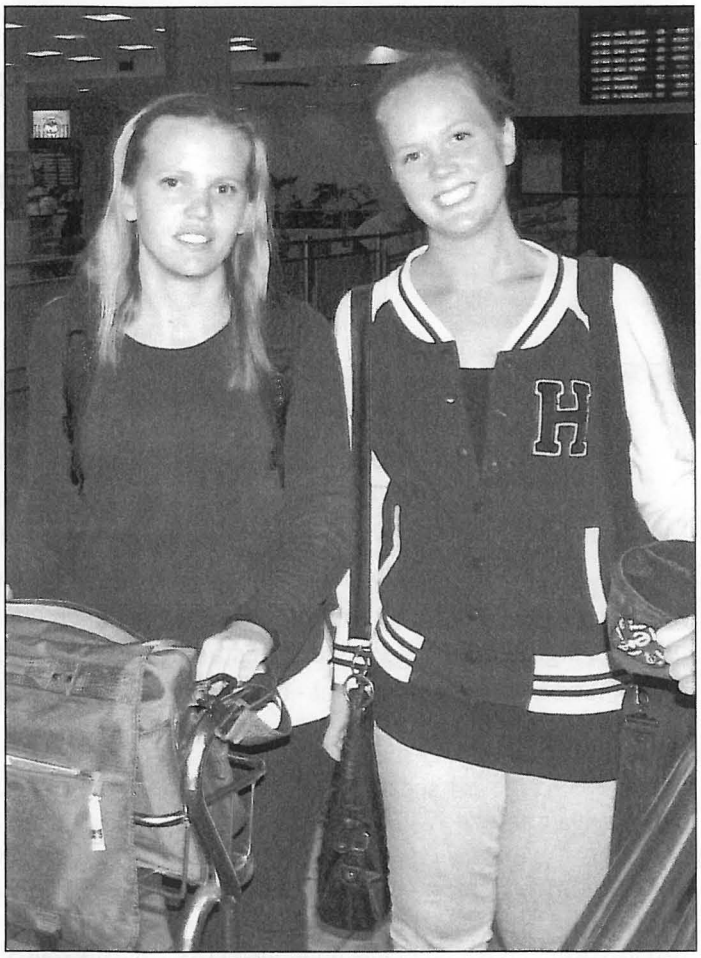

Förväntan var stor när Elaine t h tillsammans med Theresia t v landade på flygplatsen i Dominikanska republiken.

Först handlade det om att hjälpa Theresia med hennes skolklass, men så blev det ganska plötsligt bestämt att Veronica, som hade hand om en skolklass, och hennes dominikanske make Sean skulle resa till Sverige för att fullfölja hans ansökan om uppehållstillstånd där. Då blev det frågan om Elaine kunde ta hand om några elever på egen hand. Jag frågar vad hon tänkte då.

- Jag tänkte – stackars mig, säger Elaine, och skrattar gott. Hur skulle jag kunna ta hand om ungarna själv!

Och visst var det tufft. Barnen är ganska vilda, och de retades med Elaine när hon försökte säga åt dem.

- De tyckte det var kul när jag försökte säga till. Men de respekterade Theresia, som ju har erfarenhet av skolarbetet sedan tidigare och som talar spanska obehindrat. Men efter en del disciplinära åtgärder, med indragna raster och hemanmärkning, så har det gått bättre.

Elaine tycker nu att hon fått lära sig mycket. Då hon kom till landet, vågade hon inte säga något på spanska, var rädd att uttrycka sig fel.

- Det är mindre pinsamt att göra bort sig inför barnen.

Elaine har funderat över om hon i framtiden skulle få familj och barn. Hon vill att de ska få samma förmån med hemundervisning som hon haft, men har undrat över hur hon skulle klara av det.

- Jag är ju inte så duktig, och hur skulle jag kunna undervisa. Men när jag nu haft barnen här, märker jag att det finns så mycket man kan säga och lära dem. Problemet är ju bara att jag inte kan språket än. Så jag tror att det skulle gå bra med svenska barn, och särskilt med egna barn, som man kan sätta sig i respekt hos! Nu tänker jag att det inte blir några problem att hemundervisa, när jag själv får barn en dag!

Elaine blir riktigt ivrig när hon målar ut möjligheterna att få fungera som lärare.

Elaine och jag sitter ute i trädgården och pratar i den sköna eftermiddagssolen. Det är sista veckan i november, och om ett par dagar bär det iväg till den kalla vintern i Sverige.

- Det blir skönt att få komma hem, men jag skulle nog kunna stanna också. Elaine längtar efter familjen, syskonen och församlingen.

- Men om jag får åka tillbaka hit så gör jag det gärna! ■

Stöd Maranataförsamlingens mission i Dominikanska republiken och Haiti. Sätt in en gåva på:

PG 44 10 05 - 6

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE
Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR
Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION
Ulla Näsholm ulla.nasholm@midnattsropet.se
Emanuel Johansson emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:
www.midnattsropet.se
E-post:
info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Mediacenter.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

TRYCK
BMC Tryck & Förlag,
Bromma 2011

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET
För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA-FÖRSAMLINGEN

BESÖKSADRESS:
Bällstavägen 100, Bromma
Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål på inbetalningen)

Hemsida: **www.maranata.se**
E-post: **info@maranata.se**

Mission i Dominikanska Rep.
Info (spanska) **do.maranata.se**

BÄLLSTA MEDIACENTER

Hemsida:
www.bällstamediacenter.se
E-post: **bmc@maranata.se**

GEMENSAM POSTADRESS
Box 20134, 161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83
Telefax: 08-98 21 39

Hemundervisning
- en rättighet
För den kristne – en skyldighet!

Text: Berno Vidén

Troende förälder, är du angelägen om att dina barn ska få en rätt kunskap om Gud och att de ska få växa upp med bibliska värderingar, ska du skyndsamt ta dem ut ur det offentliga skolväsendet. Tillåt inte att skolan genom sin gudlösa ideologi berövar dina barn deras tro på Gud. Låt inte överheten skrämma dig med hot om vitesföreläggganden och andra samhälleliga ingripanden, eller genom att ständigt intala dig hur oduglig du är som förälder. Att hemundervisa är en rättighet - och för den kristne - en skyldighet!

Kampen för den fria undervisningen har pågått i Sverige alltsedan allmänna folkskolestadgan antogs 1842. I den debatt som föregick folkskolestadgans tillkomst, framgår att det då fanns ett massivt stöd för tanken att det främst ålåg föräldrarna att ge sina barn den första undervisningen i hemmet, detta för att tillförsäkra dem en så god religiös fostran som möjligt. Endast om föräldrarna brast i denna uppgift skulle stat och kommun träda in som ersättare. Även i propositionen 1840 som föregick folkskolestadgan lovordades hemundervisningen, framför skolundervisningen, som det bättre alternativet. När sedan förordningen om den obligatoriska folkskolan antogs fanns starka motiv att inte hindra undervisning i hemmet av föräldrar, när denna var möjlig. Det fanns dock redan då motstånd vilket bland annat visade sig i kyrkans utfall mot dem som åberopade denna rättighet. Kyrkan utfärdade höga bötesbelopp mot dem som vågade trotsa prästens påbud.

Möjligheten till hemundervisning har följt med som en naturlig del i lagstiftningen fram till våra dagar. I samma takt som hemmets och familjens position i samhället försvagats och skolan sekulariserats, har dock det ursprungliga motivet - det religiösa - fallit i glömska och ersatts av mer humanistiskt färgade motiv. Samtidigt har ökade krav ställts på samhällelig kontroll av den enskilda undervisningen. Tidningen Midnattsropet presenterade 1978 den historiska bakgrunden till dåvarande § 35 i skollagen, i samband med att ett antal kristna föräldrar begärde att få ta sina barn ur den allmänna grundskolan, för att själva i hemmet, i den kristna storfamiljen och församlingen, få undervisa sina barn, vilket ligger helt i linje med skollagens ursprungliga avsikt.

Alltsedan 1977 har frågan om rätten till hemundervisning lyfts fram och aktualiserats i Maranataförsamlingen. Då var det § 35 i 1962 års skollag som gällde: Beredes barn i hemmet eller annorstädes enskild undervisning, som väsentligen motsvarar grundskolans, skall barnet befrias från skolgång. Av lagtexten framgår att det i sådana fall är skolstyrelsens skyldighet att befria barn från skolgång. I förarbetet till skollagen 1962 var kommentarerna ganska knapphändiga till vad man ansåg med den speciella rätten för föräldrar att välja hemundervisning. Vad som dock konstaterades var att rätten stod i god överensstämmelse med Sveriges internationella förpliktelser.

Då nu ett antal föräldrar började åberopa lagstiftningen och tog sina barn ur den offentliga skolan, dröjde det inte länge förrän den politiska debatten var i full gång. Nyhetstidningarnas spaltmetrar målade upp Maranatas skolor som en snart rikstäckande illegal verksamhet. Utan att kontrollera fakta väcktes motioner i Sveriges riksdag. Under riksdagsdebatterna förfasade man sig över maranataskolornas försök att sabotera skollag, skolförordning och läroplan, när det i realiteten handlade om enskilda föräldrars beslut att hemma eller annorstädes bedriva undervisning, allt i enlighet med dåvarande skollag. I en motion inlämnad till riksdagen 1979 understryker trots allt motionären: "Det är följaktligen viktigt att internationella konventioner på området uppmärksammas, om § 35 blir föremål för en översyn och förändring."

Motståndet från samhället var i praktiken stort. Specialister menade att hemundervisning aldrig kan ersätta allmänna skolan. Regeringen beställde redan samma år en enmansutredning

som skulle arbeta för att rätten till hemundervisning måste stoppas: "Enskilda föräldrar torde generellt sett varken ha tid eller resurser att leva upp till de nutida kraven. Samhällsutvecklingen omöjliggör undervisning i hemmet." Utredningen kan inte missförstås. Föräldrarna varken har tid eller ska tillåtas ha tid med sina barn. Initiativrika och ansvarsfulla föräldrar som utifrån internationellt antagna lagar om mänskliga fri- och rättigheter väljer att leva annorlunda och prioritera familjen framför en uppjagad karriär bestraffas.

Den senare skollag som gällde från 1985 fram till sommaren 2011 gav också den tydligt utrymme för hemundervisning, med formuleringen den skall medges. Försök gjordes att ta bort paragrafen men internationell rätt vägde tyngre. Trots det hände det gång på gång att olika utbildningsnämnder - utan att överhuvudtaget pröva verksamheten i enlighet med lagen - avslog föräldrars ansökan, något som strider mot Europakonventionen och FN's stadgar om mänskliga fri- och rättigheter.

Från och med innevarande läsår 2011/12 har Sveriges riksdag sett till att vi fått en ny skollag som kriminaliserar en minoritet av tidigare ostraffade medborgare. Lagen har redan lett till att över en fjärdedel av landets hemundervisande familjer gått i exil, av den enda anledningen att man vill kunna sköta sitt arbete i lugn och ro, utan att ständigt vara jagade av kallelser till nämnder, sociala myndigheter och rättsliga instanser för att stå till svars för sitt så kallade brott.

Det är märkligt att Sveriges alliansregering, som tidigare förespråkat frihet i undervisningen, nu blivit den regering som drämt igen dörren för alternativa undervisningsformer. Dags dato förföljs hemundervisande föräldrar av svenska myndigheter. För den som fått upp ögonen för hemundervisningens alla fördelar, är det dock en ärofull kamp, värd att fortsätta. För den som dessutom har sin kristna tro och övertygelse som barlast, blir det otänkbart att välja andra alternativ.

För en på Jesus Kristus troende förälder blir det av högsta prioritet att se till att barnen får en trygg och säker grund att stå på genom livet, en trygghet som samhällets skolor gör vad de kan för att beröva det uppväxande släktet.

Nya skollagen utgör en grov kränkning mot de internationella rättigheter som stadgats och ratificerats av Sverige. Sverige och Tyskland är de enda demokratiska länder som i modern tid tillämpar förbud mot hemundervisning. Till skillnad mot Sveriges utbildningsminister Jan Björklund, uttalar FN's talesperson om rätten till utbildning, Vernor Muñoz, stark kritik mot Tyskland, som i sin lag stiftad under inflytande av 1938 års rikskansler, förbjöd hemundervisning; en lag som är alltjämt gällande och som resulterat i att tyska familjer under senare år sökt och fått politisk asyl i USA på grund av trakasserier i samband med utövande av hemundervisning. Vernor Muñoz säger uttryckligen att rätten till utbildning inte får innebära skoltvång. Han säger även att hemundervisning är en giltig utbildningsform.

Möjligheten att idag driva en kristen skola i Sverige är obefintlig. Med de krav Skolverket ställer på så kallad objektivitet, vilket i realiteten betyder: anpassa er till samhällets vedertagna ideologi, tillåts ingen skola överhuvudtaget förmedla den kristna tron. Ett exempel på vilka konsekvenser det kan få är Ekeby skola i Sunne. Under flera år har skolan drivits som konfessionell friskola med kristen inriktning. – Vi fick höra att vi skulle behöva hålla isär det konfessionella och övrig undervisning ännu mer än vad som gjorts tidigare, och eftersom det kristna genomsyrar allt, så insåg vi att det lätt kan bli fel, säger skolans vice ordförande till Världen idag. Efter kraven från Skolinspektionen bestämmer sig skolan för att byta profil och tvätta bort den kristna stämpeln för att istället bli en skola med miljö som inriktning. Skrämmande!

Troende förälder, är du angelägen om att dina barn ska få en rätt kunskap om Gud och att de ska få växa upp med bibliska värderingar, ska du skyndsamt ta dem ut ur det offentliga skolväsendet. Tillåt inte att skolan genom sin gudlösa ideologi berövar dina barn deras tro på Gud. Låt inte överheten skrämma dig med förtäckta hot om vitesföreläggande och andra samhälleliga ingripanden, eller genom att ständigt intala dig hur oduglig du är som förälder. Att hemundervisa är en rättighet - och för den kristne - en skyldighet!

Enligt nya skollagen krävs synnerliga skäl för att bedriva hemundervisning. Formuleringen innebär i praktiken enligt jurister förbud. Dock finns det i internationell lag - vilken i det här fallet står över svensk lag - skäl att ange som stöder rätten att hemundervisa. Ett starkt sådant är första tilläggsprotokollet, artikel 2 i Europakonventionen, vilken säger: Ingen må förvägras rätten till undervisning. Vid utövandet av den verksamhet staten kan påta sig i fråga om uppfostran och undervisning skall staten respektera föräldrars rätt att tillförsäkra sina barn en uppfostran och undervisning som står i överensstämmelse med föräldrarnas religiösa och filosofiska övertygelse. Detta skäl är tungt vägande och odiskutabelt. ■

Förföljelse idag

Ett tiotal svenska familjer har under det senaste året jagats ut ur landet och ytterligare familjer är på väg att mot sin vilja tvingas gå i exil. Det handlar inte om brottslingar eller våldsamma personer som på grund av suspekt verksamhet tar till flykten. Familjerna är hederliga medborgare med stort engagemang för samhället. Dessa familjer har gått längre än vad folk i allmänhet gör då det gäller att prioritera barnen, för att ge dem en så god och harmonisk uppväxt som möjligt. Detta i ett samhälle där alltför många familjer kämpar mot psykisk ohälsa på grund av den stress som präglar vardagen.

På grund av initiativrika steg jagas familjer av skolmyndigheter, de utreds av sociala myndigheter, hotas med höga böter och behandlas som brottslingar med förtäckta hot om barnomhändertaganden. Brottet består i att de i enlighet med mänskliga fri- och rättigheter valt att ge sina barn hemundervisning.

Församlingen i r

Europas stabilitet vacklar. Ekonomin krisar. Experterna talar om ett uppdelat och splittrat Europa med svåra depressioner som följd. Samtidigt söker supermakten ett starkt ledarskap kapabelt nog att föra EU genom krisen. Följande predikan hölls år 1993, under den tid som Sveriges ansökan om medlemsskap i EU prövades.

Predikan av Arne Imsen publicerad i MR 1993

Den helige Ande initierar att Jesus kommer och att han kommer snart. Världsandan initierar genom EU ett antikristligt världsvälde.

Församlingen är av himlen, och ska till himlen. Då måste den alltså ha himmelska kvaliteter, och därför kräver bibeln att vi ska stå i ett personligt och intimt förhållande till brudgummen. Detta kärleksförhållande får inte influeras eller påverkas av alla andra friare som vill bedriva kurtis med oss. Det är fruktansvärt när människor med den kristna bekännelsen sjunker ned på den nivån där de förklarar Jesus kärlek med munnen, men samtidigt går i armkrok med världen.

Om vi inte har det rätta perspektivet, kommer vi att begå det vanliga misstaget att vi plottrar bort oss i oväsentligheter.

Maranatabudskapet att Jesus kommer är mera aktuellt än någon gång tidigare. Ju intensivare det religiösa världssystemet lyckas påverka människorna, dess sällsyntare blir budskapet om Jesu tillkommelse. EU kommer att få ett fruktansvärt inflytande över våra liv på alla områden. Om vi fördjupade oss i den religiösa problematkien, skulle vi göra upptäckten att den katolska kyrkan håller på att återerövra förlorade territorier; framförallt religiöst, men också geografiskt. Det sker på många sätt och genom många organ. Det uppstår en atmosfär som är väldigt svårdefinierbar.

New Age är ett konglomerat av ideer och utbud, vilket gör människor oerhört villrådiga. Men Guds barn bör inte vara villrådiga. Vi bör ha så mycket profetisk skärpa, att vi ser vad som rör sig bakom fasaderna på olika områden; även i vårt dagliga arbete; vår handel av konsumtionsartiklar, osv.

Helt visst kommer varje ting att användas som propaganda för den nya tidsåldern. Vi lämnar nu Fiskens tidsålder, säger man i New Age, och går in i Vattumannens. Därmed följer stora revolutionerande förändringar, och så förklarar man att den nye Kristus ska framträda för hela mänskligheten.

Alltsammans går parallellt i tiden. EU och andra internationella organisationer får allt större utrymme och inflytande över individer och nationer. Den helige Ande initierar att Jesus kommer och att han kommer snart. Världsandan initierar genom EU ett antikristligt världsvälde. Inom kort har vi en världshärskare som med alla manipuleringsmedel som mänskligheten under historiens gång och framförallt under det senaste seklet har utrustat sig med, kommer att inta härskarställning. Den som inte ser och förstår det, är blind och förstockad.

Antikrists ande kommer att med allt större och tydligare markeringar, manifestationer och krav att neutralisera alla levande kristna. Hur det ska gå till, talar bibeln om. De levande kristna skulle inte ha låtit sig luras av det världen representerade för 20-30 år sedan. Men nu kommer nya attacker med nya utbud av religiös karaktär och med många karismatiska utfästelser. Man möter nu en märklig ande som utlovar tungomålstal

itierar Guds rike

och uttydning, helbrägdagörelser och allt möjligt annat. Därför talar bibeln om nödvändigheten av att äga ståndaktighet intill änden, så att man inte blir bortförd som ett segerbyte.

Maranatabudskapet är ett liv. Man kan inte skicka ut människor i vardagen att möta dessa enorma påfrestningar utan kunskap, utan erfarenhet, lots och vägledning. Vi behöver bibelcentrerad undervisning. Inte professionalism och modernt artisteri, utan evangelister, herdar, lärare och profeter. Men vi behöver också apostlar, församlingssändebud.

Apostlaämbetet innebär inte mötesverksamhet här eller där, utan det innebär att grundägga församlingar som blir ett bålverk emot den filosofi och alla de lögner som är verksamma i alla möjliga sammanhang. Guds församling – inte verksamheten – är sanningens stödjepelare och grundfäste. Därför säger redan Paulus att det är nödvändigt att skaffa sig den undervisning som behövs för att veta hur man ska uppträda i Guds församling.

De flesta vet inte vad församlingen är, och hur den är konstituerad, hur den fungerar; och därför ser man inte fiendens attacker. Om grundvalarna upplöses, då vacklar ju allting, och alla blir osäkra och förvirrade. Ingen vågar offra sig, därför att man är ängslig; rädd för att misslyckas. Man har möjigen tråkiga erfarenheter och refererar till olika typer av misstag som någon eller några har gjort.

Vi måste få Kristuscentrerad bibelundervisning som inte i första hand appellerar till lustförnimmelsen, utan till kampviljan; viljan att följa Jesus Kristus.

EU initierar ett antikristligt välde. Det är höjt över varje diskussion, och vi behöver definitivt inte hjälp av något annat än bibelordet för att bekräfta det.

EU är en internationell organisation med en maktapparat som så småningom helt och hållet kommer att överlämnas åt den personlige Antikrist som utnyttjar den för de syften som draken har satt upp. Den gamle ormens planer är att störta Guds rike och besegra den Smorde; neutralisera trons folk och upprätta en motsvarighet till det tusenåriga riket. Framför allt vill han ge människorna intryck av att vi nu har det förlorade paradiset här, friheten, tryggheten, framtiden. Vem längtar inte efter riket, vem längtar inte efter fred och trygghet?

Fienden knyter an till elementära behov i vårt eget väsen; behovet av en hygglig miljö där vi kan överleva. Vi är rädda för miljöförstöringen, ängsliga för allt annat elände som möter oss i de dagliga rutinerna; hotet som hänger likt ett demoklessvärd över hela mänskligheten. Människor våndas, lider, gråter. Vi ser med förskräckelse ut över klotet och funderar om det så småningom ska upplösas i total förintelse.

Jesus kommer! Däri ligger räddningen, hoppet, framtiden och möjligheten. EU är ingenting annat än svek och förräderi. De nationella gränserna upplöses, och man delegerar åt internationella organ myndighet att agera med maktinstrument som ingen människa någon gång under historien har lyckats bemästra.

EU kommer aldrig att kunna lösa problemen. De stora problemen är inte strukturerna och systemen i och för sig, utan synden. Så länge det inte finns några maktmedel som kan besegra synden och alla dess vidriga gärningar, är alla planer dömda att misslyckas och kommer att sluta i ett fruktansvärt fiasko.

Det finns ett universalmedel mot synden, och det är Jesu blod. Någon annan hjälp finns inte, men blodet renar från all synd. Så länge man föraktar Jesus, vill man ha en annan modifierad, stympad och reducerad Jesusgestalt som passar den oppnyttfödda, religiösa, förhärdade människan.

Jesus kommer! Däri ligger räddningen, hoppet, framtiden och möjligheten.

Tro inte på politikerna och prästerna eller de religiösa organisationerna; tro inte på ekumenikens representanter. Tro på Guds Ord; bli Kristuscentrerad! Träng dig in i Guds eget Ord; börja bedja på allvar om vägledning! Du kommer att behöva en himmelsk lots som kan hjälpa dig att hitta vägen i dunklet. Han står till ditt förfogande.

EU initierar antikrists välde, och kommer att bli det maktmedel som gör människorna till fångar på ett fruktansvärt sätt, mycket värre än vi någon gång tidigare sett under historiens gång. EU förebådar en världsstat, vars inflytande och makt kommer att reducera de enskilda nationerna till ett fåtal, vilket i realiteten innebär att medborgarna får finna sig i den mest förödmjukande och kränkande behandling.

Då slutligen hela Europa nappar på betet, kommer man att dra in fångsten. Slutresultatet blir värre än det andra världskriget, värre än stalinism och hitlerism, värre än koncentrationslägren, därför att hela Europa blir ett koncentrationsläger.

Detta är ett led i processen fram till det sista kortet som är internationellt, det man måste bära för att få köpa och sälja. Bibeln talar om att detta märke inte ska sitta på kläderna, men det ska stämplas in i pannan eller på högra handen. Pannan representerar intelligensen, handen representerar handlingen. Alla har inte antikristlig filosofi. De begriper inte vad de sysslar med och vad Antikrist egentligen representerar. De har emellertid tagit märket på höger hand – de har ett antikristligt handlingsmönster.

Jag tror inte att vi som kristen församling; som Jesu brud ska vara med i slutfasen av dessa våldsamma, fruktansvärda, förödande händnelser. Den stora händelsen som Jesu Kristi församling väntar och hänförts. Det ser faktiskt ut som om befriaren kommer. Men det kommer att visa sig att de som hoppas på denne hjälte går från askan rakt in i elden. De blir väl omhändertagna för att sist och slutligen skjutsas in i ett evigt mörker.

Nu står vi som bekännande kristna mitt i historien. Herren har satt oss till väktare; till sanningens stödjepelare och grundfäste. Mänskligheten lider, söker efter ledare, befriare, men möter kanoner och bomber, hungersnöd och fångenskap. Är det underligt att man spejar efter en befriare? Vart har de kristna tagit vägen, som skulle peka på Honom?

Kyrkorna ställer upp med sina psalmer och körer, ceremonier och sakrament. Föreställningen är religiös, man demonstrerar med tecken och under så att nänniskorna gör stora ögon. Man har aldrig upplevt något liknande. Men miraklen kommer inte från himlen, utan från avgrunden. De har falsk varudeklaration från fal-

EU kommer att bli det maktmedel som gör människorna till fångar på ett fruktansvärt sätt, mycket värre än någon gång tidigare.

Detta groteska konstverk som återfinns utanför EU:s ministerråd i Bryssel är lätt att associera till vilddjuret och skökan i Uppenbarelseboken kap 17.

Det är fruktansvärt att se att de kristna inte fattar sitt ansvar för att bilda en andlig front emot detta ohyggliga väsen.

Ta vara på denna maning, låt den sjunka ned i ditt hjärta och res dig upp i en allvarlig protest. Låt oss anropa himmelens Gud om hjälp, så att vi åtminstone den sista fasen av tidsåldern kan rädda några. EU initierar ett världsvälde som sist och slutligen kommer att innebära att man inte får köpa eller sälja utan att tillbedja; inte utan att ta märket som bibeln talar om.

Det blir allt vanligare med märken på människokroppen. Det finns exempelvis tröjor med små eller stora märken. Många använder nu köpkort istället för pengar. På, är den förestående evakueringen. Vi ska flytta.

Många får flytta ofrivilligt, och har ingenstans att ta vägen. Flyktingar i miljoner är ute och driver, statslösa, hemlösa, arbetslösa, maktlösa, fridlösa och rotlösa. De lever i en misär som blir värre för varje dag som går. De utsätts för våld. Hela världen kan via media konstatera detta, och följer händelseförloppet med visst intresse, men knappast med någon delaktighet eller medlidande.

Dessa lidande, blödande skaror hoppas på befrielse. De hoppas att Antikrist ska vara deras räddning. De hoppas att en dag ska komma då också de får frid. Man har lyssnat till de antikristliga appellerna ska profeter med ett falskt budskap.

Mitt i tiden står du och jag, kallade till att vara väktare på muren. Vi skulle ropa för full hals natt och dag. Men vi är bleka, tröga och självupptagna. Vi glider in i sömnaktighet och ursäktar oss med att det går inte att göra så mycket, för problemen är ju så överväldigande svåra och stora. Det är sant. Men de blir inte mindre av att de som skulle ropa har tystnat och de som skulle peka på Herren Jesus Kristus drar sig tillbaka och överlämnar den tjänsten åt falska vägvisare.

Ingen klarar analysen av EU med att skaffa sig teoretisk kunskap, bli eskatologiska mästare eller få andra teologiska specialiteter. Ett Herrens vittne måste

ha eld från höjden. Den helige Ande i överflödande mått. Dessutom måste Guds tjänare göra klart för sig att om inte budskapet drar oss mot centrum, så har det motsatt verkan; då blir vi allt mer periferiska.

Jag är satt till väktare. Jag är ingen artist eller föredragshållare, utan profet. Om inte jag varnar den ogudaktige är det ganska troligt att ingen annan kommer att göra det. Då kommer den ogudaktige att gå förlorad för sin synds skull, men blodsskuld kommer att vila över mitt liv. Jag tar inte risken att möta min uppdragsgivare med huvudet böjt i skam, jag vill se upp till honom med frimodighet och säga: "Herre, här är jag och barnen du gav mig!"

Vi ska avlägga räkenskap. Må vi kunna göra det utan sorg över dem som började men aldrig nådde fram. Sorg över dem som en gång var själavinnare, men förlorade glöden och upphörde att vinna människor för Gud. Sorg över dem som gick omkring med latenta gåvor och istället för att använda gåvorna, nagelfor andras insatser men inte hade kraft eller tid att själv tjäna Gud.

EU initierar en ny epok i mänsklighetens historia. Nu säger vi: Vi kan göra som vi vill, vi disponerar vår tid, vår kropp och våra resurser allt eftersom det passar oss. Det dröjer inte länge förrän denna frivillighet utbyts mot ett tvång.

Enorma skaror av människor saknar evangelium. De kommer att fösas ihop i stora horder. Snart går ridån ned för sista akten i mänsklighetens blodbesudlade historia. Guds basun och överängelns röst tillkännager att församlingen hemförlovas för att möta Honom tillsammans med dem som vunnits för Jesus Kristus. De som har vunnits genom Jesu blodköpta bruds uppoffringar, liv och tjänst.

Måtte vi förstå tiden och utnyttja den på ett sådant sätt att Gud blir ärad och förhärligad. Den antikristlige världshärskaren kommer att träda fram på scenen och behärska hela mänskligheten, men låt oss tro, förkunna, lida och kämpa för att Jesus snart ska kunna visa sig för dem som tror på honom och hör honom till! ■

Mitt i tiden står du och jag, kallade till att vara väktare på muren. Vi skulle ropa för full hals natt och dag.

Kortnytt ● Kortnytt ● Kortnytt ● Kortnytt ● Kortnytt ● Kortnytt ● Kortnytt ● Kortnytt ● Kortnytt ●

Det nya Sverige

Förskolebarn utsätts för yoga

Vet du som förälder om att barnen utsätts för yoga på förskolorna? Bruket sjunker allt lägre ner i åldrarna och häromdagen publicerade en av Stockholms lokaltidningar ett reportage som visade hur femåringar får lära sig att slappna av med hjälp av yoga. Barnen uttryckte att själva höjdpunkten i utövandet var när de fick ropa ååh shanti, vilket är ett uttryck för att få inre frid.

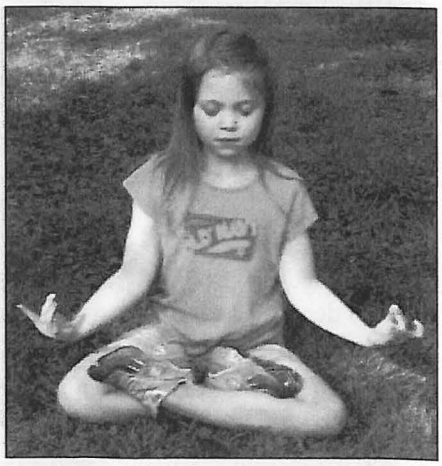

Yoga blir alltmer populärt på arbetsplatser och i skolor. Vad få känner till är att yoga är en religion, där man genom olika tekniker tränar upp sig för att tömma sitt inre och ge utrymme för tomhet. En utsökt nedslagsplats för demoner.

Kristna nekas familjehemsplaceringar

Kommunala tjänstemän nekar ett par att bli familjehem för att de är kristna. Paret har tidigare tagit emot över 30 barn under tio års tid, något som fungerat bra och framgångsrikt. Det är Huddinge kommun som sagt nej: "Vi brukar inte placera hos kristna", var svaret. Världen idag berättar att paret känner sig kränkt och funderar på att anmäla händelsen till diskrimineringsombudsmannen.

Skolan förbjuder besök vid julkrubban

Ekdalens förskola i Bollebygd fick bryskt avbryta sina planer på att besöka bygdens julkrubba. Meningen var att barnen skulle få höra om varför vi firar advent. En förälder hänvisade till skollagen som säger att all undervisning ska vara icke-konfessionell, vilket räckte för att skolans chef valde att förbjuda studiebesöket. "Jag blev så arg så jag grät", sa en mamma till Dagen. "En förälder misstyckte och därför får ingen gå."

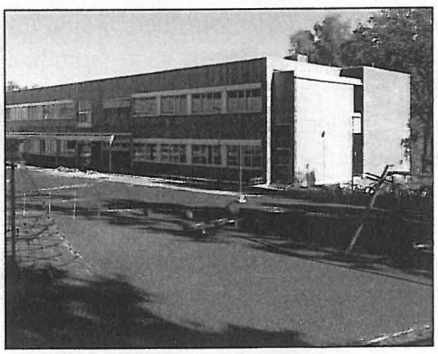

Skolans verklighet

15 procent av pojkar i årskurs 6 - 9 utsätts för fysiskt våld i skolan.

Av lärarna svarar 7 procent av de manliga och 5 procent av de kvinnliga att de utsatts för våld, enligt en enkät gjord av Stockholms universitet.

Var femte pojke i gymnasiets årskurs 2 har provat narkotika. Och det är framförallt cannabis som ökat. (Källa: Svt)

Hemundervisning

– en nagel i ögat på det svenska totalitära utbildningssystemet

Frågan om hemundervisning är brännaktuell och har idag ett starkt växande internationellt intresse. I Sverige väljer dock regeringen att gå en annan väg – den totalitära – genom att förbjuda denna väl beprövade alternativa form av undervisning. Följande text, tidigare publicerad i Midnattsropet nr 5-2008, är angelägen, varför vi väljer att ta med den i det här numret. /Berno Vidén

Det är en småkall oktobermorgon och färggranna löv faller oavbrutet från vackra ekar och lönnar, och stiliga popplar låter sig ses på långt håll för den som färdas fram på Bällstavägen i Bromma. Inne hos "storfamiljen på Bällsta", ett boende- och arbetskollektiv på Maranataförsamlingens missionscenter, sjuder det av liv och aktivitet. I den gamla byggnaden från 1912 där under många bakomliggande år så många folkskoleelever nött den gamla Bällstalundsskolans stentrappor, springer fortfarande idag barn och ungdomar på väg till sina lektioner och arbetsuppgifter. Men nu handlar det om barn som hemundervisas av sina föräldrar, och även om ungdomar som efter avslutad skolgång valt att arbeta på Pilgrimshem Hotell för att därigenom betjäna de gäster som bl a Stockholms stad och andra kommuner bokar in. Det är en stor förmån att få leva och arbeta mitt i en kristen daglig gemenskap med människor av alla generationer. Varje morgon innan den direkta hemundervisningen börjar, samlas vi en grupp föräldrar och barn och har gemensam morgonbön. En väldigt fin start på dagen som varmt kan rekommenderas. Vi läser några versar var ur bibeln och lägger fram böneämnen och tacksägelseämnen och ber till Gud tillsammans. Det är verkligen en fröjd att se och höra hur några småttingar som just lärt sig läsa, i denna trygga miljö med stolthet och iver stavar sig fram en bibelvers var, och hur de nämner sina böneämnen och bekymmer för att vi tillsammans ska be till Gud. -"Min mormor är sjuk", "de haitiska skolbarnen i Palavé", "missionsarbetet bland de fattiga i Rumänien" osv.

Idag ser vi en samhällsinriktning med avkristning och en mycket förringande syn på föräldrars roll och ansvar.

Tänk att få inleda dagen med att få påminnas om dem som behöver omtanke och hjälp, och själv få forma böneord till Gud! Det danar människor för framtiden.

Då en grupp föräldrar tillhörande Maranata på 70-talet började hemundervisa sina barn och verkligen gick i bräschen för denna kamp för föräldrars rättigheter i vårt land, stod kommunfolk och skolfolk helt frågande och visste inte hur de skulle hantera situationen. Detta var något helt nytt!

Tidningarna skrev, ministrar hade åsikter och det var periodvis ett väldigt liv ute i bygderna, men dessa föräldrar höll fast vid sin övertygelse att hemundervisningen var viktig. Denna 70- och delvis 80- talets kamp i motvind för rätten att hemundervisa i vårt land har betytt mycket för föräldrar som fortsätter idag. Denna föräldrars osjälviska kamp har lett fram till flera bakomliggande år då vi haft möjlighet att utan större friktioner undervisa våra barn hemma i samarbete med kommuner, stadsdelsnämnder och skolfolk.

Idag ser vi dock en tydlig samhällsinriktning med dels avkristning som mål, och dels en mycket förringande syn på föräldrars roll och ansvar. En inriktning som regeringens utredare **Margó Ingvardsson** så frimodigt offentliggjort och uttalat: Föräldrarna disponerar barnen på fritiden! Ett avskyvärt maktspråk varje svensk förälder borde resa sig upp i protest emot.

Statens skola menar sig uppenbarligen ha tagit patent på att sitta inne med den människo- och gudssyn, objektivitet och moral som är den enda accepterade att förmedla till landets barn och ungdomar.

En gemensam obestridbar människo- och gudssyn är dock typiska ingredienser i ett totalitärt samhälle, inte i en demokrati. I ett värdepluralistiskt och så inter-

nationellt berikat land som Sverige, med olika religionsuppfattningar och kulturer, hävdar ändå svensk skola sin absoluta dominans med den enda tänkbara och accepterade läroplanen, och det man anser vara den korrekta objektiviteten.

Skolan har tagit på sig uppgiften att forma unga människors tankar, livssyn och gudssyn helt utifrån rådande och aktuell samhällsideologi. I en demokrati finns förtroende för att även oliktänkande kan äga uppfattningar som kan berika människors gemenskap, och vad är förresten "oliktänkande"? Handlar det om en minoritet som sticker ut med egna åsikter, eller kan det kanske vara så att ett helt samhälle är oliktänkande utifrån individens tro och övertygelse?

Skolan förmedlar en enda uppfattning om jordens och människans uppkomst genom evolutionsteorins totalitära anspråk på att vara det enda tänkbara och oemotsägliga undervisningsstoff som får presenteras i landets lärosalar, och som även genomsyrar en stor del av de kunskaper eleven har att inhämta under sin både förskole-, grundskole- och gymnasietid. Är detta en saklig och opartisk undervisning? Objektiviteten lyser verkligen med sin frånvaro! Skolinstitutionen har stirrat sig blind på den heliga objektiviteten och ser inte vilket bedrägeri det handlar om, om den nu överhuvudtaget existerar i skolans värld.

Den homosexuella livsstilen och andra stilar förordas i klassrummen som något normalt och naturligt, ibland kanske något krampaktigt men ändå tvingande, av pedagoger som annars sitter osäkert i sin lärartjänst, eftersom "så säger läroplanen", och den väntande skolinspektionen kan ju annars ge skolan en anmärkning för brister i genuspedagogiken eller likabehandlingsplanen. Kontrollen av den enskilda skolan, pedagogen, klassen och eleven ökar och det nya Skolverket tillsammans med nybildade Statens Skolinspektion tar nu nya tag för en skola i världsklass, och som man säger, en starkare svensk skola i framtiden.

Hur ser valfriheten ut för den förälder som vill ge sitt barn något annat, något bättre?

Valfriheten gäller så långt Skolverk och Utbildningsnämnd tillåter, och den når inte utanför det offentliga skolväsendets gränser... där tar det förbjudna över. Där

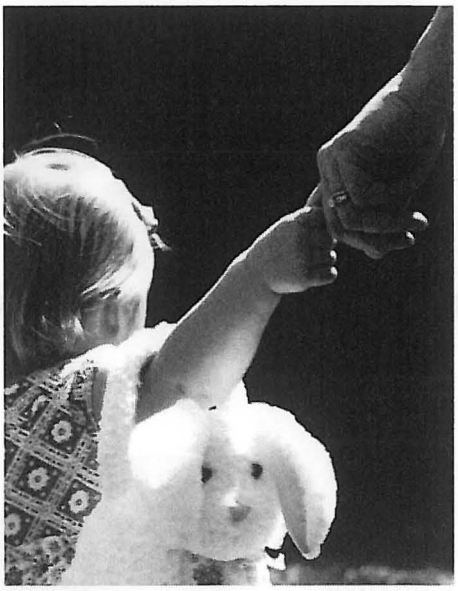

Hemundervisande föräldrar går in i en ny tid där övertygelse och tro kommer att vara viktigt som drivkraft för att klara av att fortsätta.

utanför vill överheten genom lagstiftning kriminalisera enskilda föräldrars goda initiativ att med omsorg och framåtanda engagera sig i sina barn och ge dem en bra start i livet genom hemundervisning. Hemmet hamnar ofta i fokus då smutskastningen söker sina mål, som vore det en isolerad tillvaro av ondo, och familjen som en samhällets stöttepelare hånas och förlöjligas av den kulturelit som på lerfötter glider runt i media och skanderar sina åsikter och tyckanden i det oändliga, dock utan gripbart mål. Tyckandet verkar vara ett mål i sig, och åsikter verkar mest vara till för att skapa sig en egen nisch för uppmärksamhet.

De spillror av skolans uppdrag gentemot individen som hittills överlevt är även de på väg att skyfflas bort. Misstro, lagar och förbud mot föräldrars fulla kapacitet att välja studiemiljö och studieform för sina barn, är det språk som gäller idag, år 2008 i Sverige. Friskolornas frihet ser idag mer ut som en chimär, och hemundervisning som alternativ menar Utbildningsnämnden utan varken insyn eller prövning "ej framstår som något fullgott alternativ till den ordinarie undervisningen i grundskolan".

Hemundervisande föräldrar går in i en ny tid där övertygelse och tro på att det vi gör är angeläget och rätt, kommer att vara viktiga komponenter som drivkraft för att klara av att fortsätta.

En och annan kritisk röst har höjts om att Maranatas medverkan i det så uppmärksammade Existens-programmet i TV tidigare i år har försvårat situationen för flertalet av landets hemundervisande familjer. Det är naivt att tro att ett halvtimmesprogram med inslag av en upprörd och i frågan okunnig och dåligt insatt utbildningsminister skulle leda fram till lagändringar. Detta har sedan länge dryftats i de politiska slutna rummen och nu passade det ypperligt bra med en orsak som svenska folket så innerligt väl skulle förstå. -Vi måste stoppa Maranatas hemliga skola! De slår barnen! Sekterister! Hemundervisningen ska stoppas!

Existensredaktionens syfte med programmet visade sig vara att lojalt och samhällsanpassat räta in sig i ledet bland alla övriga förfasande röster som yvigt förfärar sig över de enskilda föräldrar som agerar emot opinionstrycket.

Hur ser då den konkreta situationen ut idag? För artikelförfattarens del så har Utbildningsnämnden sagt sitt nej som svar på den ansökan som redan i våras skickades in gällande läsåret 2008/09, och ärendet med överklagan ligger nu hos Länsrätten i Stockholm i väntan på beslut. Under tiden arbetar vi vidare eftersom vi, som alla föräldrar, vet att det som är bra för barnen även är bra för familjen, och det som är bra för familjen är bra för samhället; m a o, hemundervisning är bra för Sverige.

Om du någon förmiddag passerar den fd Bällstalundsskolan på Bällstavägen i Bromma, och ser en skara glada barn i olika åldrar leka "bluffkull", "apelsin", "äpple" eller andra lekar ute på gården, då ska du veta att det är rast just då, och skulle du höra en gammaldags skolklocka klinga från ett av de stora fönstren, så är det inget eko eller hörselvilla från gångna tiders folkskola... nej, då är det bara dags för lektioner för de hemundervisade barnen i storfamiljen på Bällsta. ■

Själavård - Att

Gud har i församlingen satt först och främst några till apostlar, för det andra några till profeter, för det tredje några till lärare, vidare några till att utföra kraftgärningar, ytterligare några till att hava helbrägdagörelsens gåvor, eller till att taga sig an de hjälplösa, eller till att vara styresmän, eller till att på olika sätt tala tungomål.

1 Kor 12:28

Bibelstudium av Märta Berg

Att ta sig an de hjälplösa – att ta sig an de svaga. Det är just det som är själavård. I det här sammanhanget gäller det inte samhällets professionella psykvård eller människovård utan vad Gud har upprättat i församlingen. Enligt bibelcitatet ovan förstår vi att det är en nådegåva. Att ta sig an den som är svag.

Guds tanke är att det i församlingen ska finnas de som fått detta som ett speciellt uppdrag.Församlingen är inte en luddig företeelse av något som flyger och far i olika tider.Församlingen är herrens byggverk och den är fullödig först då de andliga gåvorna är i bruk. Då är det väldigt viktigt att inte bara profeter och tungomålstalare finns, utan också att gåvan att ta sig an den svage, är upprättad och tydliggjord i församlingen. Det är grunden för själavård.

> Vi vill se frukt på trädet – annars hugger vi bort det. Vi gör oss av med det. Sådana är vi människor. Men vingårdsmannen, Jesus, säger: Låt det stå kvar!

Såsom ett ljus har jag kommit i världen, för att ingen av dem som tro på mig skall -förbliva i mörkret.

Det är Jesu inställning som evangelisten Johannes återger den.

I den elitstyrda och elitistiskt genomsyrade värld vi lever är svaghet något oönskat. Dessvärre börjar det redan vid tidig ålder. Den som är fyra år kan få vara med och spela fotboll, medan den som fyllt fem,redan kan vara bortsorterad för att han inte är bra nog. Sedan följer skolan med sitt elitistiska synsätt, där den som har stor förmåga ska uppmuntras och få välja särskilda möjligheter, medan dessvärre den som kanske har en annan sorts begåvning än just den skolan anser vara viktigast, får sitta i ett hörn för sig själv utan och aldrig får någon uppmuntran. Är du svag utifrån detta samhälles måttstockar, så är du redan från tidiga år bortsorterad, ja då blir det ingen karriär.Vi har ett samhälle där den svage inte har fullt människovärde.

Det måste ha varit så också på Jesu tid, eftersom han framställer en liknelse som talar om detta. Alla Jesu liknelser är väldigt intressanta. De vill lära oss något för framtiden och för den tid som är vår verklighet. Vi läser från Luk 13:

- Och han framställde denna liknelse: »En man hade ett fikonträd planterat i sin vingård; och han kom och sökte frukt därpå, men fann ingen. Då sade han till vingårdsmannen: 'Se, nu i tre år har jag kommit och sökt frukt på detta fikonträd, utan att finna någon. Hugg bort det. Varför skall det därjämte få utsuga jorden? Men vingårdsmannen svarade och sade

a sig an de hjälplösa

till honom: 'Herre, låt det stå kvar också detta år, för att jag under tiden må gräva omkring det och göda det; kanhända skall det så till nästa år bära frukt. Varom icke, så må du då hugga bort det.'»

Mannen hade ett fikonträd i sin vingård. I vingården har man annars vinrankor. Men den här mannen hade ett fikonträd planterat i sin vingård. Det var kanske ett speciellt träd för honom, som han hade satt stora förväntningar till. Han gick där år efter år och sökte få dessa förväntningar uppfyllda och när han kommer dit för tredje gången och där inte finns ett enda litet fikon, då säger han: -Hugg bort det! Varför ska det få stå här och utsuga jorden? Varför ska det få tära på möjligheterna för vinrankorna att må bra och ge en ymnig skörd och en säker inkomst? Men vingårdsmannen sa: 'Herre, låt det stå kvar också detta år, för att jag under tiden må gräva omkring det göda det; kanhända skall det så till nästa år bära frukt.'

Så säger han: 'Varom icke, så må du då hugga bort det.' Det är klart att vingårdsmannen visste att det aldrig skulle bli aktuellt. Han visste att om han fick ta hand om fikonträdet, fick ge det den näring det behövde, fick gräva omkring det, så inte främmande rötter kom in och förstörde – då visste han att utifrån den behandlingen skulle det komma att bära frukt.

Jag ser Jesus presentera sig själv som den här vingårdsmannen i ett samhälle som, oavsett om det var för tre tusen år sedan eller idag, säger: Varför ska du stå här och utsuga? Varför ska du tära på oss andra, så att inte vi får någon möjlighet? Jag kan också se, dessvärre, att det inte handlar om samhället enbart, ibland är det så också i den kristna gemenskapen. Inte minst i de dyrbara kyrkorna med i alla avseenden lyckade medlemmar. Eller i trosrörelsens lycklighetsteologi. Vi måste nog alla rannsaka oss så vi inte hamnar i en fälla, där vi luras tro att det ska ställas större krav på fikonträdet, bara för att det är olikt vinrankorna.

Vi vill se frukt på det – annars hugger vi bort det. Vi gör oss av med det. Sådana är vi människor. Men vingårdsmannen, Jesus, säger: Låt det stå kvar! Jag ska gräva omkring det. Hugga bort rötterna som tar plats och som inte ger det här trädet möjlighet att någonsin bära frukt. Jag ska göda det, jag ska ge det näring. Så kommer vi att efter en tid märka att det har förändrats, och detta för att när Vingårdsmannen får ta hand om en människa, får auktoriteten att gräva och göda – då förvandlas människan. Det, mina vänner, är själavård!

> **Jag kan inte läka hjärtesår, men jag kan ge ett glas vatten eller en kopp kaffe och sätta mig ner och lyssna. Jag kan göra det för Jesu skull.**

Gud har i församlingen satt några till att utföra just det som Jesus här talar om, då han presenterar sig som vingårdsmannen. Det handlar om att förmedla Guds väsens hemlighet.

Det är själavård. Det är Jesu inställning.

Vi kan fortsätta läsa ord som visar på Guds inställning. Jesus säger att han inte talar av sig själv, han talar vad Fadern ger honom. Vi kan styrka vår tro och uppfattning genom att läsa i både gamla och nya testamentet, för rakt igenom hela bibeln finns en röd tråd. Det är frälsningsverket. Allt talar om frälsningen. Också själavården handlar om frälsning.

I Jes 49:1 läser vi:

-HERREN kallade mig, när jag ännu var i moderlivet, han nämnde mitt namn, medan jag låg i min moders sköte.

Det är detta som är så fantastiskt. Det växer inte bara upp ett fikonträd i vingården utan att Gud vill det. Vi måste ha klart för oss, det föds inte ett liv utan att Gud vill det. Det kan vara ett annorlunda liv än det vi föreställde oss eller önskade. Vi går i vingården och ser alla rankorna som är uppstöttade efter konstens alla regler, vi ser druvklasarna. Och så står där plötsligt ett helt annorlunda fenomen! Ett träd som vi kanske aldrig förr sett, för vi har levt i vingården bland alla rankorna. Men så står ett träd där helt för sig självt. Det inrättar sig inte efter de andras villkor. Det stöttas inte eller binds upp på samma sätt. Det bara står där. Och rankorna, det vet vi, är egentligen inte alltid så vackra att se på, de är knotiga och slingrar hit och dit. Det här trädet står tufft, sturskt och stolt mitt i vingården. Vi vill inte ha det. Om det ändå hade burit frukt, så att vi hade fått ut något av det så hade vi möjligen kunnat acceptera det, men eftersom det inte uppfyller de ringaste krav för att tillföra något till vår vingårdsgemenskap är det lika bra att vi gör oss av med det. Hugg bort det! Varför ska det stå här och utsuga, tära på gemenskapen? Men Vingårdsmannen, Jesus Kristus och vår Fader i himmelen har en mening med alla. Profeten sa: Medan jag ännu låg i min moders liv, så kallade du mig vid namn. Vid namn! Alltså, grunden för att vi ska ta oss an den svage, är att Gud har en tanke med honom eller henne.

Gud är vår uppdragsgivare.

Vi ska läsa ett ord också ur Ps 41.

- Säll är den som låter sig vårda om den arme; honom skall HERREN hjälpa på olyckans dag.

Gud har i församlingen satt några till att ta sig an de hjälplösa, att vårda sig om den arme. Det kan kosta blod, svett och tårar. Men salig är den som gör det! Honom skall Herren hjälpa på olyckans dag. Vilket löfte!

Vi läser ett ord till i Ordspr 19:17.

-Den som förbarmar sig över den arme, han lånar åt HERREN och får vedergällning av honom för vad gott han har gjort.

Det finns ett lönesystem som inte har med denna världens avtal att göra. Det finns ett lånesystem som inte har ett dugg med våra bräckliga banksystem att göra. Det finns ett sätt att vinna beskydd på olyckans dag, det finns ett sätt att invänta lön – vedergällning är ett gammalt ord för lön. Det är att låna åt Herren. Hur ska man kunna låna ut något åt Herren – han som har allt? Vad har du och jag att låna ut åt Gud? Jo, den som tar sig an och låter sig vårda om den arme, han lånar åt Herren. Honom ska Herren löna. Gud blir inte skyldig något. Gud vill bara se ett hängivet hjärta, trohet mot hans ord och en trofasthet mot det uppdrag han ger oss. Det kan gå genom eld och vatten, det kan kosta mycket, men Gud blir aldrig skyldig någon någonting. Det här är uppdraget. Det här är gåvan. Uppdrag och gåva är väl inte synonymt? Nej, det är inte alltid det, men i Guds rike är det synonymt att få ett uppdrag av Herren och få en nådegåva. Vi kan gärna vända på det: Att få en nådegåva är att få ett uppdrag av Herren.

Om du har fått en gåva av Herren, då betyder det att Herren har ett uppdrag åt dig, att du ska använda gåvan i hans tjänst, för all gudsgemenskap handlar om tjänade. Vi ska aldrig för ett ögonblick låta oss luras till att tro att vi bara kan sitta i kyrkan, eller var vi nu samlas, och bara vegetera. Gud har i församlingen satt ...

Det finns ett uppdrag som är knutet till den gåva du har fått. Om vi nu känner oss som det där trädet som står där utan förankring och inte är till någon nytta, så bör vi erinra oss att Gud i alla fall har en tanke med det, och inget hellre vill än att ta sig an det. Han vill gräva, han vill göda, han vill ge vatten och näring så att när han kommer ska det bära frukt.

Det är hälsa, läkedom och ljus i Guds ord.

I Jes 30:26,27 läser vi:

-Och månens ljus skall bliva såsom solens ljus, och solens ljus skall varda sju gånger klarare, såsom ett sjufaldigt dagsljus, när den tid kommer, då HERREN förbinder sitt folks skador och helar såren efter slagen som det har fått. Se, HERRENS namn kommer!

Det handlar alltså om en upprättelse i Herrens namn. Och den är så markant att själva solljuset blir blekt i jämförelse. Har du upplevt hur det blev ljust när Jesus kom in i ditt liv? Det har jag upplevt. Jag har också upplevt hur det är när han inte fanns där. Hur mycket solen än lyste, så nådde den aldrig mig, för det var mörkt.

- Och månens ljus skall bliva såsom solens ljus, och solens ljus skall varda sju gånger klarare, såsom ett sjufaldigt dagsljus, när den tid kommer, då HERREN förbinder sitt folks skador och helar såren efter slagen som det har fått. Se, HERRENS namn kommer.

Det här är själavård ifrån himlen. Det är inte psykoterapi; Jung, Freud eller From eller någon av den här världens vise som försökte hitta själsdjupen i oss. Det här är högre – det är djupare.

I Ps 113 står det:

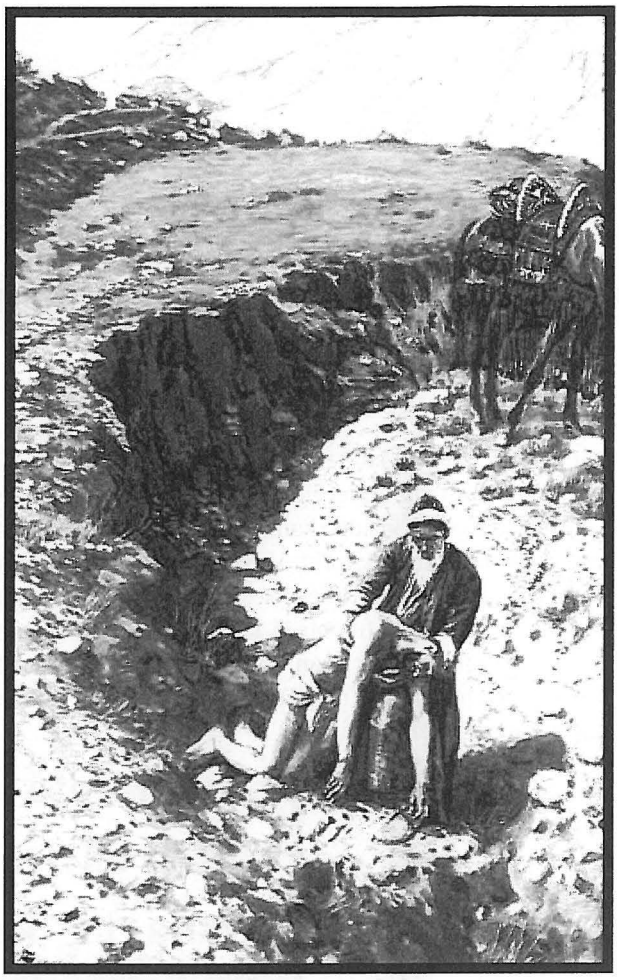

Illustration av den barmhärtige samariten.

- Halleluja! Loven, I HERRENS tjänare, loven HERRENS namn. Välsignat vare HERRENS namn från nu och till evig tid. Från solens uppgång ända till dess nedgång vare HERRENS namn högtlovat.

Det är dåligt med högtlovet nuförtiden får jag säga. Men vi måste komma ihåg att lova Herrens namn! Från solens uppgång till dess nedgång. Hela dagen! Och den som inte kan sova på natten, får använda natten till att lova, ära och hylla Herrens namn. Det är segerkraft i det. Segerkraft för församlingen. För den enskilde. Så vi kan bli det mättande brödet. Det svidande saltet. Och ljuset. Det var ju så Jesus sa: Som ett ljus har jag kommit till världen för att ingen ska förbli i mörkret.

Ps 113:4-7

-HERREN är hög över alla folk, hans ära når över himmelen. Ja, vem är såsom HERREN, vår Gud, han som sitter så högt, han som ser ned så djupt -- ja, vem i himmelen och på jorden? Han som upprättar den ringe ur stoftet, han som lyfter den fattige ur dyn.

Det är Herren. Det är han som är grunden, det är han som är den store själavårdaren. Vi är i hans namn där det finns läkedom.

Där är inte tre månaders väntetid, inte kö, så att några måste få gå före och andra

Man blir mera rädd om sig själv, sina vackra kläder, sin prästskrud och sitt ämbete och sina fina vänner än man blir om att vårda gåvan att ta sig an de hjälplösa.

flytta bakåt i kön. Du behöver inte vara stadd vid kassa. Det kostar ingenting. Vem kan läka hjärtesåren?

Han som ser ned så djupt.
Höga Visan 1
-Ljuv är doften av dina salvor,ja, en utgjuten salva är ditt namn; fördenskull hava tärnorna dig kär.

Det är alltså namnet Jesus som läker hjärtats sår. Och när såren läks då uppstår kärleken till honom. Han begär inte att du ska älska honom bara rakt av men han läker dina sår och när såren läks, då blir det kärlek:

-Herre, jag har dig kär, för du kom in i mitt liv, och det blev ljust! Du såg ända ner i djupet och ditt namn är en utgjuten salva. Liv och balsam är ditt namn. Det är bibelns själavård.

Det är underbart! Det ger mig förtroendet att möta människor. Jag kan inte läka hjärtesår, men jag kan ge ett glas vatten eller en kopp kaffe och sätta mig ner och lyssna. Jag kan göra det för Jesu skull. Och det kommer en avlöningsdag då det inte handlar om kronor och ören, men då det ska skrivas en slutsumma: Det var värt sitt pris! Då möter vi Fadern i det höga: Här är jag och barnen du gav mig, Gud.

Så vill jag åter påminna om det nya släktskapet som upprättas vid Golgata. Det är jag och barnen det handlar om. Det är ansvaret för mitt liv och ansvaret Jesus gav genom försoningen. Försoningen. Det är den grunden vi vilar på. Brudgummens namn är en utgjuten salva. Därför har tärnorna honom kär. Kärleksförhållandet till brudgummen emanerar ur helande och upprättelse. Pris ske Gud!

Hur ska vi då göra när vi bedriver själavård?

Jag har talat om ett glas vatten och en kopp kaffe. Att gå två mil istället för en. Men jag skulle vilja gå litet närmare in på det, och vi läser i Lukas 10 som utgångspunkt. Vi har talat om grunden för själavården. Det är alltså uppdraget - nådegåvan. Svarar på frågan varför. Gud gav det till oss och vill att vi ska utföra det. Nu ska vi försöka titta litet på frågan hur.

Genom en av de välbekanta liknelser Jesus gav oss, svarar han på en viktig fråga. Han blev satt på prov av en väldigt självgod person om vilken som kunde vara hans nästa och då svarar han med den här liknelsen:

En man var på väg från Jerusalem ner till Jeriko och råkade ut för rövare. De slet av honom kläderna och misshandlade honom. Sedan gav de sig av och lämnade honom där halvdöd. En präst kom händelsevis ner samma väg, och när han fick se mannen gick han förbi. På samma sätt var det med en levit. Han kom till platsen, såg mannen och gick förbi. En samarit som färdades samma väg kom också dit. När han såg mannen, förbarmade han sig över honom. Han gick fram till honom, hällde olja och vin i hans sår och förband dem. Sedan lyfte han upp honom på sin åsna, förde honom till ett värdshus och skötte om honom. Nästa dag tog han fram två denarer och gav åt värdshusvärden och sade: Sköt om honom, och kostar det mer skall jag betala när jag kommer tillbaka.

Det här är en väldigt välbekant liknelse för den som läst sin bibel och det kan kanske kännas litet utnött att påminnas om den. Men jag menar att den är mycket lärorik, just när det gäller själavården och synen på uppdraget att ta sig an de svaga och hjälplösa. Men också när det gäller synen på vad församlingen är som själavårdande organ.

Det Jesus beskriver här, är människans resa genom tiden, från födelsen till döden. Under den livsvägen råkar människan ut för rövare. Man kan se det så här: En människa föds som ett barn som tillhör himmelriket. Men det kan vara så, att när hon går ur tiden så har hon bara svordomar och förbannelser på sina läppar. Vad har hänt? Rövare efter vägen tog henne till fånga. Berövade henne renheten, klädnaden och berövade henne hälsan, kanhända både fysiskt och psykiskt. Rövade ifrån henne tron och hoppet – för att inte tala om kärleken. Så kan det vara. Och kvar finns bara mörker. Men Jesus sa, och han säger det till oss idag: han vill inte att någon enda ska förbli i mörker. Han kom som ett ljus.

Vi ser den här mannen som begav sig från Jerusalem på väg till Jeriko, och råkade ut för rövare. Vad är rövare, generellt sett, när det gäller människan? Vilka är rövarna, som tar ifrån det lilla barnet förmågan att tro och älska? Ja, det kan var och en av oss fundera på. Vad är det för rövare som möter barn och ungdomar i tiden? Jag lämnar frågan öppen till dig.

Mannen började sin resa i Jerusalem och var på väg till Jeriko. Någonstans efter den vägen blir han överfallen. Förbrytarna tar ifrån honom precis allt, förutom själva livet. De tar hans kläder och om han hade några tillgångar, pengar, guld etcetera, tog de säkert dem också. De slog honom, och lämnade honom halvdöd. Det är ju vad man kan förvänta sig av rövare, det är så de går till väga , både i sagorna och verkligheten. Men det som händer sedan, är uppseendeväckande. Därför att det kommer människor samma väg och mannen skulle inte behöva ligga där och dö. Den förste som kommer är ju sannerligen en som borde ha hjärta för att hjälpa en människa i nöd. Det är en präst. Och han ser honom. Det gör mig så förbittrad, att det står att prästen ser honom! Om han ändå inte sett den drabbade! Men det står att han gick förbi!

Han inte bara såg, utan han stannade och tog den slagne med till ett härbärge, till ett rike som inte är av denna världen, ära vare Gud!

Bruden i Höga Visan gick ut för att leta efter sin hjärtans kär. Hon frågde väktarna, som gick där i natten. de som skulle ha kontroll och ordning på allt. Hon frågade dem: -Var är han? Då slog de henne. Prästen i Jesu liknelse gick förbi. Han var kanske på väg till ett väldigt viktigt möte. En viktig gudstjänst, kanske.... Eller han hade möjligen varit på ett väldigt krävande möte, så han var trött och slut. Eller så hade han en dålig dag. Det brukar vi ju kunna försvara oss med, nuförtiden. En dålig dag. Det kan ha varit både det ena eller andra eller tredje i och för sig. För min del tror jag att han hade ett felaktigt sinnelag. Och jag misstänker att det är alltför lätt att få ett felaktigt sinnelag, ju högre upp i hierarkin man kommer. Man blir mera rädd om sig själv, sina vackra kläder, sin prästskrud och sitt ämbete och sina fina vänner än man blir om att vårda gåvan att ta sig an de hjälplösa.

Sedan kommer en levit. Leviterna utgjorde en speciell grupp inom prästerskapet som fick hjälp och bistånd av alla sina ämbetsbröder i hela riket. Leviten som kom var alltså en människa med obegränsade tillgångar. Han borde i

princip ha kunnat göra vad som helst för mannen som låg där i diket. Men det var samma sak med honom som med prästen. Han såg den slagne mannen – och gick förbi. Varför, vet jag inte. Det vet inte du heller. Men vi kan fundera litet över det, för man ser sådant hända i verkliga livet också, eller hur? Människor som skulle kunna hjälpa, som har möjligheter, men som går förbi. Och då tänker jag så här: det är något som fattas.

Men vi ska titta ett litet ögonblick på den tredje personen som kommer samma väg. Samariten. Vi måste ju säga att han är på något sätt en outsider. Inte hör han hemma hos prästerna, och inte hör han hemma hos leviterna. Och inte hör han hemma hos judarna över huvud taget. Inte heller hör han hemma i Jerusalem. Han är helt enkelt en "sidosteppare". Han är inte riktigt rumsren; inte riktigt fullvärdig. Han är inte religiös på vårt vis, så det är klart, inte kan vi vänta någon hjälp ifrån honom. Han tror inte riktigt på det sätt som vi gör, så honom fäster vi inget avseende vid. Han hör inte till vår församling. Samariten – alla vet vem han är. Den bryr vi oss inte om. Jag ser här, i min älskade bibel, att Jesus säger att när samariten fick se den slagne mannen, så ömkade han sig över honom. Någonstans hörde jag att uttrycket "ömka sig" uttrycker det starkaste deltagande en människa kan känna för en annan. Det är höjden av empati, mycket mer än att tycka synd om. Det är en företeelse som sätter hela blodcirkulationen i omlopp. Man blir så uppriven att man nästan brister sönder av medkänsla Han ömkade sig. Det står om Jesus att han ömkade sig över folkskarorna. Men den här samariten, som vi hade räknat bort för länge sedan, för att han inte hörde till, inte dög och inte passade in – han ömkar sig över mannen som ligger i diket. Han bryr sig inte om att mannen är smutsig, att han är nedsölad av både blod och annan smörja, han bryr sig inte om vad han själv har på sig.

Han går fram till honom. Det är ofta vad du och jag inte vågar. Vi ser att det sitter någon i gemenskapen som ser ut att må litet dåligt, men vi vågar inte gå dit. Man vill ju inte tränga sig på. Eller hur? Alla har ju rätt till sitt eget lilla privata staket. Sitter en flicka och gråter vid busshållplatsen, ja, då går vi förbi, för man vill ju inte lägga sig i. Och kommer någon och luktar gammal fylla, kanske grannfrun, då kan vi alltid ringa till våra bästa vänner och svallra och förfasa oss. Men lägger oss i, det gör vi inte. Vi kan möjligen kosta på oss en anonym anmälan till socialen, men vi lägger oss inte i.

Samariten gick fram till den här halvdöde mannen som ligger där. Det står att han gjöt olja och vin i hans sår. Det var det han hade till hands. Olja och vin. Vinet kanske han skulle ha druckit själv under resan, men det hade väl en viss antibakteriell inverkan med litet alkohol, så det var nog bra att hälla i såren, så de inte genast skulle börja ruttna. Oljan vet jag faktiskt inte vad han skulle ha till. Men vi kan läsa att olja och vin var de tillgångar samariten hade, för att på stället kunna vårda den sönderslagne mannen. Sedan lyfter han upp honom. Inte en tanke på att han blir nedsölad och hans kläder förstörda. Inte en tanke på att han kanske hade haft ont i ryggen de tre senaste veckorna. Han lyfter upp honom och sätter honom på sin åsna. Sitt färdmedel lånar han ut. Mercedesen. Förstår ni vad som händer? Förstår ni vad det är för skillnad mellan den som har allt, men inte ser. Eller den som ser, men inte känner. Eller den som har mer än allt, och som ser, men inte orkar bry sig? Kan det vara så, att det är behovets barn som har lättast att möta nödens barn? Kan det vara så att den som har minst, som själv har gått genom jämmerdalen, är den som har ett levande och varmt hjärta? Nej, så behöver det inte vara. Det finns förhärdade människor i alla samhällets skikt, det ska vi ha klart för oss. Men vad det handlar om, det tror jag Jesus vill säga här, är att det finns några som har fått gåvan att ta sig an de hjälplösa. När han möter frågan vem som är vår nästa, så ger han oss detta exempel.

Samariten för den skadade mannen till ett härbärge. Där stannar han och sköter om honom, men sedan måste han ge sig iväg. Då betalar han och säger att han ska komma tillbaka. Ursäkta mig om jag går hårt åt liknelsen, men någonstans ser jag här hur människosläktet gör sin resa genom historien och rövarna kommer in i bilden. Först säger rövarnas hövding: - Skulle då Gud ha sagt? Ormens väsande i lustgården: - skulle då Gud ha sagt? Det lilla barnet möter "fröken" i skolan som säger: - Bibeln, det är en sagobok, precis som alla andra sagoböcker, men vi läser den gärna, för det kanske står i läroplanen att vi ska göra det. Jesus är en sån där sagofigur som går genom dörrar och väggar, och det är ingenting konstigt, för det gör också andra sagofigurer. Det finns väldigt mycket konstigt i sagovärlden, och det kallas för magi. Säger "fröken".

Där har du rövare som tar ifrån barnen tron på Gud. Skulle då Gud ha sagt?

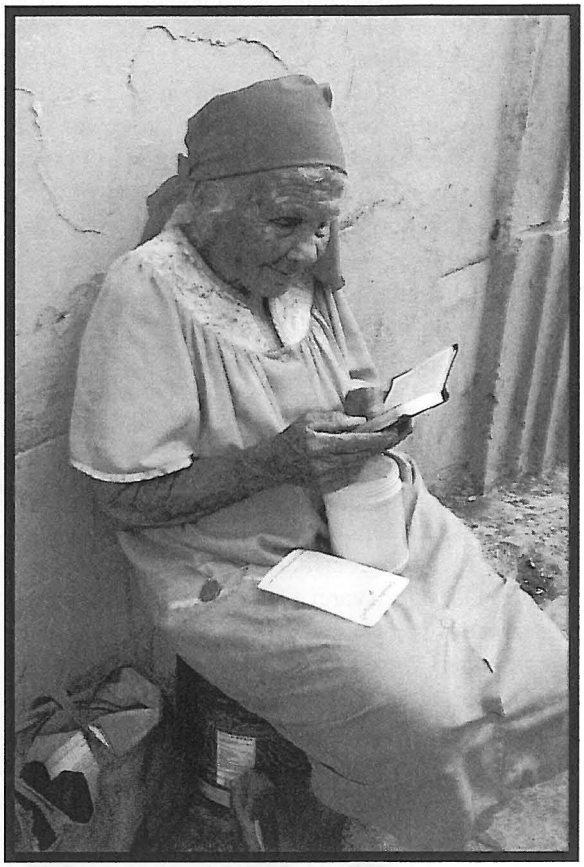

Tiggerska som söker tröst i Guds Ord.

Nej, var så god och ät och känn hur det smakar! Det fina i kråksången är att om ni äter av det här, då blir ni som Gud! Där har du rövaren. Rövarens ämbete. Satans program är just detta. – Gud lurar er! Gud förhindrar att ni får ha det gott, Gud tar ifrån er... Det är Satans program, det är rövaren som tar ifrån människan kläderna – oskulden. Det fanns ingen i lustgården, varken Adam eller Eva, som hade problem med att de var nakna. Därför att de var klädda i oskulden, den rättfärdighet som ännu inte hade blivit söndersliten av rövaren. Men när rövarna har gjort sitt, då står människan där utan kläder och då gömmer sig människan, för hon ligger

nersmetad i synd och last. Död i synder och överträdelser. Det finns ingen som kan återställa detta. Inte politisk makt, inte religioner eller pengar kan återställa detta. Oskulden. Men så kommer någon som egentligen inte räknas. När folk såg honom, sa de: -Kan något gott komma från Nasaret? Vi vet ju vem det där är. Han är snickaren Josefs son, han kan väl inte göra något gott. Det de inte kände till var att han hade lämnat härligheten, att han hade ett medborgarskap, en tillhörighet som världen inte såg. Man ville inte se det heller, utan sorterade bort honom. Men han kom. Han stannade och gjöt olja och vin i mänskligheten sår. "Han lyfte mig upp ur den djupa dyn, han ställde min fot på den fasta klippan" brukar vi sjunga. Det var det som hände dig och mig, men det var också det som hände hela mänskligheten. En gudomlig chans till upprättelse för att han stannade. Han inte bara såg, utan han stannade och tog den slagne med till ett härbärge, till ett rike som inte är av denna världen, ära vare Gud!

Ett härbärge är en plats där det finns vila, en plats där det finns mat, kläder och gemenskap. Guds rike. Det finns för att Jesus kom.

Det kan inte hjälpas om ni tycker att liknelsen haltar, kärnan är dock detta att människan var död, förlorad, berövad gemenskapen med Gud, fråntagen mänskovärdet. Men Jesus kom och lyfte – halleluja! Det här får vi aldrig upphöra att glädjas över. Vi får aldrig sluta att tacka Gud för detta. Att tro på detta är grunden för själavården. Jesus visar oss vägen så tydligt. Han visar förutsättningarna, vem han själv är och så ger han svaret på frågan vem vi ska älska. Din nästa. Vem är min nästa? Den som inte kan hjälpa sig själv, det är min nästa. Samariten tog den slagne till ett härbärge. Låt oss säga att härbärget är församlingen. Det är inte heller fel tänkt. Guds rike är väl här och nu? Synliggjort i församlingen. Det tror vi väl på? Samariten tar honom till församlingen, och där sköter han om honom. Där ser vi gåvan. Gud har i församlingen satt några till att ta sig an de hjälplösa. Han sköter honom, och han betalar hela tiden för det som måste göras. Det har Jesus gjort. Men han säger också: Jag ska komma tillbaka. Och då ska jag betala vad ni har lagt ut för denne slagne stackare. Jag vill vara med om det här. Jag vill vara med i härbärget. Jag vill se att gåvorna kommer i bruk. Inte bara de största och viktigaste, men också denna lilla bortglömda gåva: att ta sig an de svaga och hjälplösa.

Jag vill vara med i härbärget. Jag vill se att gåvorna kommer i bruk. Inte bara de största och viktigaste, men också denna lilla bortglömda gåva: att ta sig an de svaga och hjälplösa.

Låt oss gå inför Herrens ansikte och allvarligt tala med Gud om vad han vill då det gäller just det här! Han ska komma tillbaka, han som lämnade himlens ära och förnedrade sig själv för att kunna lyfta oss upp ur mörkret och låta ljuset komma in i tillvaron, i mänskligheten, i historien, in i våra liv. Han ska komma tillbaka. Han har betalat allt, vi är fria i hans namn, vi är helade i hans namn. Men vi har också fått ett uppdrag att förmedla hans avsikt, att vara hans tjänare här i tiden, att vara själavårdare på det sätt som han själv lär. Vi har ett uppdrag och han ska komma tillbaka och ge oss lön. Han vill att vi ska låna ut åt honom. Ta oss an och vara barmhärtig mot den som ingen barmhärtighet är värd. Den som ligger där utan att kunna tro eller nästan inte orkar leva. Han vill att vi ska ta oss an dessa. Han vill att vi ska ta oss an varandra. För vi vet inte hur mörkt eller hur ljust det är inombords hos en syster eller bror. Vi går igenom jämmerdalen, genom den här världen och det är trångt och smutsigt. Det är gott om folk, men förfärligt ont om människor i den här tiden. De som borde ta sig an de går förbi för de har så mycket annat att göra. De har karriär att bekymra sig om och de har rikedomar att förvalta så de kan inte på något sätt engagera sig. Men det är församlingens uppgift. Det blir aldrig samhällets uppgift. Än om vi tackar och tar emot den hjälp vi kan få där, så måste vi se det i rätt ordning. Det är församlingens uppgift att ta sig an de hjälplösa och Gud har en personlig kallelse till den som vill ta emot nådegåvan.

Jag har nu försökt förmedla något som jag ser som en underbar nåd: uppgiften att leva i härbärget. Att få ögon som ser den som ligger slagen, att få modet att gå fram till, att få förmågan att lyfta upp och inte bara tänka på sig själv. Bror och syster - var med och lyft! Var med och smörj! Var med och häll vin i såren! Var med och strö salt – visst svider det, men avsikten med att salta i såren, är att de inte ska ruttna! Upplever du att Gud kallar, så gå inför hans ansikte och säg: Här är jag.

Tack Herre Jesus för att du kom till vår jord, att du stannade och tog dig an oss. Tack att du gjorde det möjligt för oss att komma i gemenskap med Gud, att komma in i ditt rike, att komma till härbärget. Tack att du har anförtrott oss evangelium. Tack att du gav oss ditt ord för att visa oss vägen. Tack för den här liknelsen. Hjälp oss, Jesus, att förstå vad du vill ha sagt. Hjälp oss förstå vad det betyder att älska sin nästa i gärning och handling. Hjälp oss, så det inte blir tomma ord. Hjälp oss inse vilken rikedom det är att få leva för dig och tjäna dig. Förlåt oss alla gånger vi svikit, Herre Jesus Kristus. Alla gånger vi haft blicken riktad åt ett annat håll. Fräls oss från egoismen, bekvämligheten, fariseismen, stolthet och dumhet. Gör det för ditt namns skull! Amen ■

MIDNATTSROPET
Sprides fritt
6 nr/år
www.midnattsropet.se 08-98 56 83

Förföriska vindar över svensk kristenhet

Kyrklig tradition är inte alltid tillförlitlig

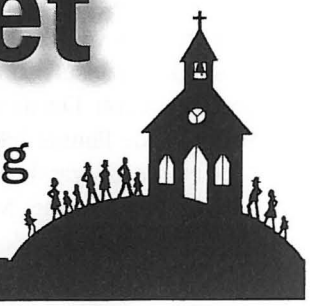

Stig Andreasson

Ett nytt sätt att gå till angrepp på Bibeln

Bibeln har i alla tider utsatts för angrepp från skeptiker och gudsförnekare. Det är ju naturligt. Idag angrips Bibeln på ett mer försåtligt och förföriskt sätt. Beundrare av katolska och ortodoxa tankeströmningar talar i högstämda ordalag om betydelsen av kyrkliga traditioner. Bibeln däremot sägs vara svår att förstå och krånglig att översätta. Det finns ju tusentals manuskript till bibeln med otaliga variationer. Dessutom finns det hundratals olika Bibelversioner. Bara på svenska finns det tiotals sådana, säger man. Enligt detta resonemang framstår Bibeln såsom otillförlitlig eller i varje fall något osäker som trosgrund. Man kan utan tvekan tala om en sorts fördold bibelkritik, som förresten inte vittnar om någon större sakkunskap. Märkligt nog kommer den från personer som i teori inte alls förnekar Bibelns gudomliga inspiration. Trots detta talar de på ett sätt nedsättande om Bibeln genom att påstå att den är otillräcklig som grundval för vår tro. De vill tydligen bevisa att vi är absolut beroende av de kyrkliga traditionerna för att rätt förstå den heliga Skrift.

Följande citat av **Peter Halldorf** är ganska typiskt för denna kritiska hållning till det folk som alltjämt betraktar Bibeln som den enda säkra grunden för den kristna tron:

> "Det olyckliga var det motsatsförhållande som uppstod under tidigt 1500-tal mellan skrift och tradition. Dessa två, som under den odelade kyrkans tid betraktats som oskiljaktiga, kom nu att glida isär. Med Parollen Sola Scriptura, Skriften allena, formulerades en hållning som separerade Bibeln från historien. Det skrivna Ordet åtskildes från Andens fortgående verk i kyrkans liv. Därmed var det fritt fram för var och en att bli sin egen bibelguide. När var och en blev sin egen auktoritet låg snart vägen öppen för en utveckling som skulle leda till ständigt nya avknoppningar. Den som menade sig läsa Bibeln i större trohet mot ursprungskristendomen än andra uppfattade sig ha mandat att bilda egen kyrka. Det protestantiska hjärtat, plågat av ensidighetens defekt, var fött."

Ordet "defekt" betyder på svenska något som är behäftat med fel och som inte fungerar. Enligt Peter Halldorf kommer vi alltså fel om vi håller oss till Skriften allena. Men då uppstår frågan: Hur är det med de kyrkliga traditionerna? Kommer vi alltid rätt om vi utan förbehåll godtar deras innehåll? Om kyrkliga traditioner är nödvändiga som komplement till Bibeln, så borde de väl i varje fall inte motsäga bibelordet. Finns det ingen måttstock enligt vilken också traditionerna kan bedömas? Hur fungerar egentligen traditionerna i förhållande till varandra och till Bibeln? Vi skall låta några konkreta exempel ge svar på de frågorna.

Legenden om Marias himmelsfärd blev dogm först på 1950-talet

Kyrklig tradition är upphov till lärosatser som är fullständigt okända i den heliga Skrift

Enligt den katolska kyrkans tradition föddes Jungfru Maria utan synd, hon begick heller aldrig någon synd under sitt liv och efter tre dagar i graven uppstod hon och upptogs till himlen, där hon kröntes till himmelens drottning. En katolsk text omtalar hennes himmelsfärd i följande ordalag:

> -Vi vet inte när och var Maria dog. Enligt gammal tradition dog hon på Sions berg i Jerusalem. Men det är mer sannolikt att hon dog i Efesus, om vi skall bygga på privata uppenbarelser från den heliga Birgitta från Sverige eller Anna Katarina Emmerich, vilket bekräftats av nya arkeologiska upptäckter.
>
> Legenden förtäljer att då tiden för Marias död hade kommit blev apostlarna på mystiskt vis inkallade till Jerusalem och samlades vid hennes bädd. Ett himmelskt ljus fyllde rummet. Apostlarna föll på knä och himmelen öppnade sig. Där såg de Människosonen stå på en ljus sky och medan Marias ansikte strålade av moderskärlek, sprang hennes själ in i hennes sons armar. Nästa dag lindades hennes kropp in i en dyrbar linneduk, och apostlarna bar henne på sina skuldror till Getsemane örtagård och sänkte hennes kropp ned i graven. I tre dagar vakade de och bad vid graven. Då visade sig Herren för dem åtföljd av en härskara av änglar, som hälsade dem. Marias själ förenades då med hennes kropp, hon stod upp ur graven och fördes upp till himlen, ledsagad av änglaskaran. I tillbedjan av den heliga Treenigheten mottog Maria en strålande stjärnekrona och kröntes

till himmeldrottning.

Marias himmelsfärd blev dogm först 1950, men traditionen, som omtalar den, sägs gå tillbaka till 300-talet och finns nu bara i etiopisk översättning. Flera apokryfer omtalar händelsen, bland annat syriska texter av senare datum. I några versioner blir händelsen som sagt förlagd till Efesus och inte till Jerusalem. Här har vi alltså ett exempel på vad man förkunnar som sann troslära, trots att den bara bygger på gamla traditioner, legender och apokryfiska texter, det vill säga texter vars äkthet inte är bevisad.

För att sätta tro till denna typ av legender måste man givetvis också tro att den katolska Kyrkan av Gud har fått makt och myndighet att ur traditionens gömmor plocka fram det som är sant. Man accepterar alltså att bli totalt beroende av kyrkan för att få kunskap om sanningen. Den nuvarande påven, som tidigare var ansvarig för övervakning av den rätta läran inom kyrkan, berättade om en katolsk teolog, som naturligtvis visste att Marias himmelsfärd var totalt okänd i den heliga Skrift. *"Men jag godtar den, för kyrkan är visare än jag,"* konkluderade han. Men om nu apostlarna verkligen var ögonvittnen till Marias himmelsfärd, är det då inte märkvärdigt att de inte nämner ett ord om den i sina skrifter? Tänk, att ha fått se den förhärligade Frälsaren på en ljus sky och sen ha sett Marias kropp stå upp efter tre dagar i graven! Och tänk att ha bevittnat hur hon kröntes till himmelens drottning där ovan! Allt detta måste ju ha varit minst lika hänförande och spektakulärt som Jesu himmelsfärd! Och den "glömde" apostlarna verkligen inte att berätta om!

Vi har tidigare konstaterat att apostlarna givetvis inte kunde skriva ned allt de sett och hört i detalj. Men de skrev helt säkert ned det som var viktigt och väsentligt. Eftersom de inte säger ett ord om Marias himmelsfärd finns det bara två möjligheter. Antingen ansåg de att denna händelse saknade betydelse. Därför var det ingenting att skriva om. Eller också är hela händelsen, som texten själv säger, ingenting annat än en from legend.

Kyrklig tradition omtolkar ofta tydliga utsagor i den heliga Skrift

Så här skriver den katolske teologen **Per Beskow**:

- För de kristna före reformationen var det självklart att Bibeln är kyrkans bok, och att det är kyrkan och dess lärda som har rätten att tolka den. Man tog det som självklart att detta skulle ske i kyrkans gemenskap och i överensstämmelse med hennes tro, inte i motsats till den. Kyrkan hämtar sin tro ur Bibeln men också Bibeln måste tolkas utifrån kyrkans apostoliska tro.

Man kan alltså inte vara säker på att förstå Bibeln rätt om man inte vägleds av kyrkan och dess läroämbete. Låt oss nu som exempel ta några utsagor i Skriften som är väldigt tydliga och som knappast kan förstås på mer än ett sätt. Sedan skall vi se hur den katolska kyrkan i sin tradition har "tolkat" eller snarare omtolkat dessa tydliga utsagor.

Den katolska troslära bygger på gamla traditioner, legender och tvivelaktiga texter

Aposteln Petrus, som av katolikerna räknas som den förste påven, var en gift man. Evangelierna omtalar nämligen hans svärmor, som Jesus helade från en febersjukdom. Och aposteln Paulus skrev:

-Har vi inte rätt att föra med oss en troende hustru, vi liksom de andra apostlarna och Kefas (Petrus).

Vidare säger Skriften att en församlingsledare skall vara en enda kvinnas man (1 Tim.3:2), ty äktenskapet skall hållas i ära bland alla.(Hebr.13:4) Slutligen sägs det också att somliga skall avfalla från tron och hålla sig till villoandar och onda andars lära, vilket bland annat handlade om att förbjuda äktenskap.(1 Tim.4:1-3)

Allt detta är väldigt klart och tydligt. Petrus och de övriga apostlarna samt urkristna församlingsledare var i allmänhet gifta män. Tvångscelibat omtalas som villfarelse och onda andars lära och äktenskapet bör hållas i ära av alla. Allt detta kan knappast förstås eller tolkas på mer än ett sätt.

Låt oss nu göra som Per Beskow rekommenderar. Vi ber att påvekyrkan utifrån sin apostoliska tro ger oss den rätta tolkningen av dessa bibliska utsagor. Vad finner vi då? Jo, efter århundraden av diskussioner instiftade påve Gregorius VII år 1074 celibattvånget för den katolska kyrkans prästerskap. Då hade kyrkans lärde kommit fram till att alla kyrkans präster, inklusive biskopar och påvar måste vara ogifta. Detta skulle då vara kyrkans apostoliska tro! Men först tusen år efter apostlarnas tid fick man fram den rätta tolkningen av bibelordet på detta område. Naturligtvis uppstår ett jättestort och olösligt problem med en sådan tolkning. Hur kan kyrkans apostoliska tro innebära raka motsatsen till det som så tydligt står skrivet i apostlarnas skrifter?

Detta är emellertid inte allt om kyrkliga traditioners villovägar. Enligt Wikipedia gäller följande bestämmelser inom den romerskkatolska kyrkan:

- Enär äktenskapet till sin idé är att betrakta såsom oupplösligt, men på samma gång oförenligt med innehavandet av en högre andlig värdighet, kan en redan gift man aldrig ordineras till präst av högre grad, såvida icke hustrun förklarar sig villig att gå i kloster." Utan kommentarer! "I de östligt ortodoxa kyrkorna är endast klosterandliga och höga prelater förbundna till celibat. Det lägre prästerskapet däremot äger ej endast rättighet, utan är förpliktat att gifta sig.

Både katoliker och ortodoxa håller sina traditioner väldigt högt. Den ena kyrkans tradition förbjuder prästerna att gifta sig, den andra påbjuder dem att göra det. Båda traditionerna har tydligen drabbats av den "ensidighetens defekt", som Peter Halldorf bara ser hos protestanterna. I traditionernas virrvarr känns det skönt att återvända till apostlarnas enkla och klara budskap i den heliga Skrift. ▶

Kyrklig tradition kan även ha ett rent blasfemiskt och hädiskt innehåll

Här skall jag i korthet berätta vad en fransk pastor upplevde för några år sedan. Det hela började med en bokutgivning på förlaget Saint-Paul (Paris-Fribourg). Boken var en ny upplaga av skriften *"Marias härligheter"*, skriven av ingen mindre än den italienske teologen **Alphonse de Ligouri**, som dog år 1787 och senare blev helgonförklarad (kanoniserad) av påven. Han är också upphöjd till att inneha titeln kyrkolärare. Ärkebiskopen i Lyon satte kyrkans "imprimatur" (utgivningstillstånd) på boken. Denna s.k. "imprimatur" är en garanti för att bokens innehåll, både moraliskt och läromässigt, godkänns av katolska kyrkan.

Under läsningen av boken upptäckte pastorn att innehållet faktiskt var en lång rad av hädelser i förhållande till biblisk tro och riktade mot Herren Jesus Kristus själv. Först blev han chockerad över uttalanden i stil med:

- Man kan be Gud om många ting utan att bli bönhörd. Ber man mycket till Maria får man bönesvar." Eller följande: "Att be utan Maria är som att försöka flyga utan vingar.

Men höjden av skändligheter nåddes då följande text dök upp:

- Broder Leon såg en dag två stegar, en röd som Jesus Kristus stod på, och en vit där Maria stod. Han såg att de själar som försökte gå upp på den röda stegen klarade att gå upp några trappsteg men föll sedan tillbaka. De försökte på nytt men föll alltid ned igen. Då fick de rådet att försöka den vita stegen och då gick det uppåt, för Maria tog dem vid handen, och de nådde lyckligt fram till paradiset.

Nu hade pastorn fått nog. Inte kan man vara kristen och skriva under på sådana vederstyggligheter, tänkte han. Därför skrev han till **Kardinal Ratzinger** (nuvarande påven) som då var prefekt för troslärokongregationen i Vatikanen och frågade om han som trons övervakare kunde godta sådana kätterska påståenden. Kardinalen svarade genom sin sekreterare.

- Herr pastor, Ert brev har nått fram till Hans Höghet Kardinal Ratzinger, som har ålagt mig att bekräfta detta. Kardinalen har inte haft möjlighet att läsa den bok Ni citerar och kan alltså inte besvara Er fråga. Han föreslår att Ni tar kontakt med ärkebiskopen i Lyon eftersom det är han som har gett utgivningstillståndet för denna bok till Förlaget Saint-Paul.

Sagt och gjort. Pastorn skrev till ärkebiskopen. Svaret kom på årets första dag:

- Herr pastor, Jag kan förstå att Ni är chockerad. Men alla texter måste placeras i sitt historiska och kulturella sammanhang. Alphonse de Ligouri är en pionjär och endast ett vittne. Hans liv var exemplariskt. Gott Nytt år!

Till sist undrar pastorn:

-Vad skall man tänka om svaret från kardinal Ratzinger? Är det inte lite grovt att påstå att han inte känner till Ligouris skrifter? Denne är ju moralteologernas skyddspatron och citerades nyligen av påven. Vad gäller ärkebiskopen i Lyon så borde man väl kunna vänta sig bättre av en så stor prelat. Svaret från en sådan "höjdare" inom fransk katolicism är en stor besvikelse. Egentligen frågade jag ju bara om en sak. Det var om

Hur ska vi undvika att konfronteras med motsatsförhållandet mellan skrift och tradition?

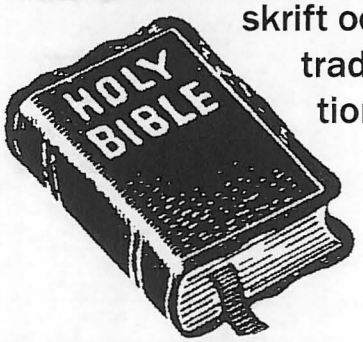

de båda i denna ekumenikens tidsålder kunde skriva under på Ligouris lära.

Eftersom pastorn aldrig fick något klart svar, konkluderade han: *"Som det kända ordstävet säger: Den som tiger han samtycker."*

Allt vad apostoliska fäder, kyrkofäder och teologer har skrivit under seklerna hör till den kyrkliga traditionen, som både innehåller rika värden och farliga sidospår. En del religiösa författare anses ha gett ett speciellt viktigt bidrag till den katolska kyrkans tradition. Till dem hör Alphonse de Ligouri. Vi har nu smakat lite på vad han var kapabel att skriva. Peter Halldorf och många med honom beklagar idag att reformationen skapade ett motsatsförhållande mellan Skrift och tradition. Men hur skall vi undvika att konfronteras med detta motsatsförhållande? Det står ju bara där som ett orubbligt faktum, som inga fromma eller finurliga fraser kan bortförklara. Därför står det klart att endast *"Skriften allena"* ger oss fast mark under fötterna. ■

Kortbibelstudier

Geme

Text: Tage Johansson

Guds underbara avsikt då han skapade människan, var att han ville utvidga och dela sin gemenskap.

Den gudomliga kärleken vill alltid ge ut av sig själv. Gud visade detta konkret då han iordningställde lustgården och där umgicks med Adam och Eva. Det heter så underbart i 1 Mos 3:8 *"Och de hörde Herren Gud vandra i lustgården.."* Men vid det tillfället hade något kommit in som hade tagit död på gemenskapen och människan upplevde för första gången en skuldmedvetenhet. De blev förskräckta när de hörde Gud vandra och gick bort och gömde sig bland träden i lustgården. Då kallade Gud på människan "var är du" 1 Mos 3:9. Här möter vi för första gången Guds evangelium, det glada budskapet som kallar på människan att komma tillbaka till Gudsgemenskapen.

Upplevelsen av den sanna och verkliga gudsgemenskapen har ett villkor som måste uppfyllas från vår sida. Gud måste få äga oss helt. Om Gud äger oss helt kommer vi att kunna ha vårt umgänge med Gud på livets alla områden. Genom helöverlåtelse bereder vi Anden möjlighet att uppenbara för oss vad som är Guds vilja , vad som är gott och välbehagligt och fullkomligt. Rom 12:2. Då blir vårt kristna liv inte bara ett religiöst utövande, utan ett levande umgänge med Gud. Om Hanok, Noa och många andra heter det att de vandrade i umgängelse med Gud. Att leva i ett fullödigt umgänge med

Radio Maranata

Radiosä

nskap med Gud

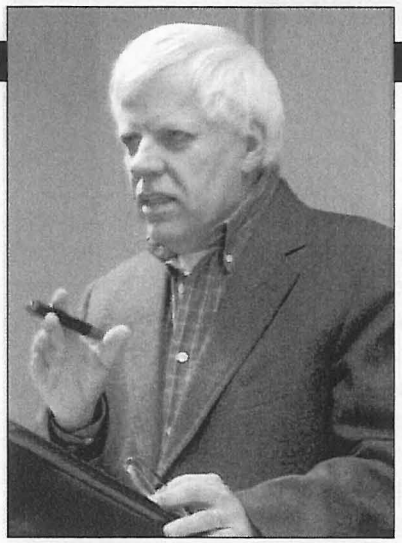

Honom innebär att ha alla sina källor i Gud. Ps.87:7 För de som inte gjort denna erfarenhet och som måste ha andra källor vid sidan om låter detta som ett väldigt torftigt och enkelt liv. Men sanningen är att ingenting går upp emot att få ösa med fröjd ur frälsningens källor. Jes 12:3.

Bibeln ger vägledning om hur rikt vi kan utöva vår Gudsgemenskap, hur vi kan göra det med helig iver och värme. Gud är inte tillfredsställd med att umgås med den som är ljum, har delad håg och är halvhjärtad. De ljumma i Laodicea ville han utspy ur sin mun. Upp 3:16. Men med de redliga har Han sitt umgänge. Ords 3:32. Församlingen i Efesus hade förlorat den första kärleken. Det var ingenting i det yttre som hade förändrats, men man bad inte med samma värme som tidigare, och de gärningar man gjorde, gjordes inte med den första kärlekens intensivitet och glöd.

Såsom Fadern i liknelsen gick ned för att speja över fälten efter den förlorade sonen, som han i djupet av sitt hjärta väntade hem, så längtar Gud efter att vi ska umgås och lära känna honom mer och mer. Detta var Paulus livspassion *"jag vill lära känna honom..."* Fil 3:10. Hos profeten Hosea 6:3 uppmanas Guds folk:

- så låt oss lära känna Herren, ja låt oss fara efter att lära känna Herren.

För den andligt levande människan uppenbarar sig Gud levande i Ordet. Vi umgås med Honom i Guds ord. Därför blir det ett naturligt behov att varje dag läsa och därigenom delaktiggöras eller sammansmältas med Ordet. Jesus sa att människan skall leva av vart ord som utgår från Guds mun. Matt 4:4. Till Maria som satte sig ned för att lyssna till Jesus, menade Han att det hon gjorde var detsamma som att utvälja den goda delen. Att umgås med Ordet är att umgås med Gud, han som är Ordet. Ett annat område är bönen. Bönens främsta och största ändamål är att upprätthålla och leva i ett kontinuerligt gemenskapsförhållande med Gud. Jesus själv är vårt stora föredöme. Han umgicks med sin Fader i himmelen. Brudgummens längtan och uppmaning till bruden i HV 2:14 är *"låt mig få se ditt ansikte, låt mig få höra din röst..."*

Ett ytterligare område är gärningarnas område. Skall man lära känna någon är det viktigt att vara tillsammans med denne och göra det som den personen gör. Jesus sa:

- Sonen kan inte göra något av sig själv, utan han gör allenast vad han ser Fadern göra, ty vad Han gör, det gör likaledes Sonen.

När vi likt Abraham gör de gärningar som Gud skapar och förbereder för oss, lär vi känna Gud i Hans göranden och tänkanden. Vi kommer nära Gud när vi gör någonting tillsammans med Honom.

Gud längtar efter att vi ska umgås med honom och så lära känna honom mer och mer.

Om vi gör andliga upplevelser genom Ordet, bönen och i att göra Guds gärningar, blir allt detta medel till att hela vårt liv blir ett umgänge med Gud. Hanok vandrade med Gud. Han blev en profetisk förebild för dem som skall *"tagas bort"* vid Jesu andra tillkommelse, dessa som likt Hanok vandrade med Gud i tiden.

Tiden är ond på alla sätt. Låt oss göra som det sades om Abraham. *"Han trädde närmare Gud"*. Han var känd av Gud och blev kallad Guds vän. Men till de oförståndiga jungfrurna blev sagt: *"Gå bort ifrån mig, jag känner eder inte..."*

- Detta är evigt liv att de känna dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus. Joh.17:3 ■

Stockholm 88 MHz
Dagl. 8.00 månd & onsd 18.00
Göteborg 94,9 MHz
Tisd 21.00 & lörd 15.00

ngar via internet: http://maranata.se/media/radio-maranata/

Himmelrikets hemligheter

eller De sju liknelserna i Matteus 13

MR publicerar här sista delen ur "Himmelrikets hemligheter" utgiven av Oscar Haglund 1932

Liknelserna om skatten i åkern och den kostbara pärlan.

"Himmelriket är likt en skatt som har blivit gömd i en åker. Och en man finner den, men håller det hemligt; och i sin glädje går han bort och säljer allt vad han äger och köper den åkern. Ytterligare är det med himmelriket, såsom när en köpman söker efter goda pärlor; och då han har funnit en dyrbar pärla, går han bort och säljer vad han äger och köper den."
(Matt 13:44-46)

Sedan Herren hade skilt folkskarorna från sig, gick Han "inomhus", och gav på lärjungarnas bön en förklaring över den andra liknelsen. Det var dem givet, liksom det är för alla, som "lyssna på lärjungasätt", att förstå himmelrikets hemligheter. Vi ha redan förut betraktat denna gudomliga utläggning, och därför kunna vi omedelbart fortsätta studiet av de tre liknelser, som återstå och som Herren framställde "inomhus" för lärjungarna.

Två av dessa liknelser, nämligen de som handla om skatten i åkern och den kostbara pärlan, höra tillsammans, och efter dessa kommer den avslutande liknelsen om fisknoten.

- Himmelriket är likt en skatt som har blivit gömd i en åker. Och en man finner den, men håller det hemligt; och i sin glädje går han bort och säljer allt vad han äger och köper den åkern. Ytterligare är det med himmelriket, såsom när en köpman söker efter goda pärlor; och då han har funnit en dyrbar pärla, går han bort och säljer vad han äger och köper den. (Matt 13:44-46)

Att dessa två liknelser äro nära förbundna med varandra, framgår redan därav, att de äro varandra så lika. I båda talas det om en man, som i båda fallen säljer allt vad han äger för att vinna det som han anser värdefullt. I den första finner han en skatt i åkern och håller det dolt, medan han köper åkern för att få äga skatten. I den andra säljer han allt för att vinna den dyrbara pärlan. Samtidigt finns det dock påtagliga olikheter mellan de båda liknelserna. Skatten är i åkern; den är gömd där. Åkern köpes och skatten med den. pärlan kommer från havet; dess värde är större än den i åkern gömda skattens, om vars värde intet särskilt säges. Vidare kan en skatt tilltaga eller avtaga i värde; man kan taga ifrån den eller lägga till den, men pärlan är det icke så med; dess värde och skönhet är någonting fixt och bestämt.

Den gängse tolkningen av liknelserna.

Då vi nu gå till tolkningen av dessa liknelser, äro vi skyldiga att följa samma metod som i de föregående, vi få icke utan vidare utgå ifrån, att den allmänt gängse tolkningen är riktig. Fastmer måste vi även i detta fall konstatera, huru föga denna stämmer med Guds ord, trots att den är allmänt antagen av både den katolska och den evangeliska kyrkan. Vi nödgas åter bruka den skarpa dissekerkniven och blottlägga de felaktiga läror, som man framställt på grundval av en oriktig exeges av liknelserna om skatten i åkern och den dyrbara pärlan. Endast på detta sätt kunna vi komma till roten av saken och se den sanna innebörden och rätt förstå *"himmelrikets hemligheter"* även i detta fall.

Det bästa uttrycket för den hävdvunna tolkningen av dessa två liknelser finna vi hos reformationens och protestantismens fader, Martin Luther. Han säger härom:

- Liknelsen om skatten säger oss, att vi fåfängt söka Guds rike genom våra verk och strävanden eller genom lagens gärningar. Ty vi äro icke födda av blod, ej heller av kötts vilja eller av mans vilja. Judarna hade åkern, men de sågo icke skatten, som var dold i den, men hedningarna köpte åkern med skatten; det är lagen med Kristus. Den dolda skatten är evangelium, vilket skänker oss nåd och rättfärdighet utan vår förskyllan. Därför blir det glädje, när någon finner evangelium; det är ett gott, fröjdefullt samvete, vilket icke kan vinnas genom några goda gärningar.

Liknelsen om pärlan är av nästan samma betydelse som den föregående liknelsen, med undantag av att den förra talar om finnandet och den senare om sökandet. Därför talar Han här om en växande tro och betecknar därmed, att pärlan icke var okänd utan att mannen hade hört talas om den såsom dyrbar. Här är köpmannens strävan helt inriktad på att vinna pärlan. Och detta är även ett kännetecken på det kristna livet, att den som har begynt det tycker

sig intet hava utan sträcker sig efter att vinna mera och beständigt kämpar för att vinna det.

En lära, att man skulle kunna "köpa" frälsningen, är i oförenlig motsats till de reformatoriska principerna om rättfärdiggörelse av tron allena men alldeles i enlighet med den katolska kyrkoläran om huru saligheten skall vinnas.

Senare kommentatorer följa i Luthers och Calvins spår. H. Å. W- Meyer, den kände utläggaren av Nya Testamentet, förklarar himmelriket som det högsta av allt, *"för vars vinnande man med glädje må offra allt annat"*. Och P. Waldenström skriver även här av sin tyska källa (P. Waldenström: Nya Testamentet med förklaringar, I:69). En annan säger: *"Skatten och pärlan illustrera det stora värdet av himmelriket. För att komma i besittning därav måste man offra allt annat gott"* (Prof. Holtzmann). Och den välkände exegeten P. Lange förklarar:

-Den sanna kristendomen är lik en oväntad upptäckt, även i den gamla kyrkan. Det är den bästa ägodel vi kunna finna, en gåva av fri nåd. Varje syndare måste själv personligen upptäcka och vinna kristendomen. Och besittningen därav, ehuru vi vinna det blott av nåd och utan all vår egen förtjänst eller värdighet, tryggas endast genom en fullständig självuppgivelse.

att frambära. All hans strävan att övergiva eller avstå från världen kan aldrig förvärva åt honom det eviga livet. *"Vad skall jag göra för att ärva evinnerligt liv?"* frågade en gång en självrättfärdig farisé, en ung överhetsperson, och denne, som kom till Herren med lagen och förtröstade på lagen, fick av Honom ett svar, som var i enlighet med mannens andliga inställning. Han fick det budet, att han skulle sälja allt han hade och giva bort åt de fattiga och följa Herren. Men detta är icke evangelium, utan lagen, vilken säger: "Gör detta, och du skall leva!" Att predika evangelium för syndare och hänvisa dem till rättfärdighetsgärningar eller försakelse eller offer, är principiellt oriktigt. Nådens evangelium kräver icke av syndaren, att han skall sälja allt han har för att mottaga Guds nåd och evigt liv, utan nådens evangelium erbjuder åt varje syndare evigt liv såsom Guds gåva, en fri gåva, i Kristus Jesus. Guds ord talar visserligen om att köpa; men vad är det för slags köpande? Förvisso icke ett vanligt, ty Herren säger genom profeten (Jes. 55:1):

-Upp, alla I som ären törstiga,kommen hit och fån vatten;och I som inga penningar haven,kommen hit och hämten säd och äten. Ja, kommen hit och hämten säd utan penningar och för intet både vin och mjölk.

Det är att köpa utan penningar och för intet.

Uppgivandet, försakelsen, följer, då en syndare har blivit frälst och har mottagit Guds nåd, men aldrig förut. Detta är genomgående Bibelns lära alltifrån "det första evangeliet" i 1 Mos 3:15 till det ljuvliga nådeserbjudandet på Bibelns sista blad om att var och en som törstar må taga livets vatten för intet (Upp. 22:17).

Det är en falsk lära, att mannen, som finner skatten, är en syndare och att syndaren skall sälja allt för att vinna Kristus eller att köpmannen är syndaren, som vinner det eviga livets pärla med offer av allt han äger. Och rent av beklämmande är, att "ett annat evangelium" som detta, en för den kristustrogna själen vämjelig galatisk-katolsk blandning av lag och nåd, allmänt förkunnas, utan att protester höjas däremot. Herren har säkerligen aldrig menat, att dessa liknelser skulle beskriva, huru en syndare söker och finner.

Illustration av liknelsen om skatten i åkern.

Men nu nog härmed. Det är ju så allmänt, att dessa två liknelser tolkas med tillämpning på en ofrälst syndare, som finner frälsningen och "köper" den. Evangelium, frälsningen, Guds nåd, eller "religionen", såsom en del beteckna det, äro förebildade i skatten och i den enda pärlan av kostbart värde. Men att en sådan teoretisk och katoliserande utläggning står i oförenlig motsats till hjärtpunkten i evangelium, det tänker man icke på.

"Evangeliska predikningar" hållas, i vilka syndare uppmanas att lämna eller "sälja" allt för att bliva kristna, försaka världen och sig själva för att på så sätt finna den dyrbara pärlan. Men är detta evangelium? Vi svara: Nej! Syndaren har intet offer

Ifrån början till slut strider den gängse tolkningen av liknelsen om skatten i åkern mot Kristi direkta undervisning och Bibelns lära i allmänhet. Vi anföra sammanfattningsvis vad dr. Scofield anmärker härtill i sin "Reference Bible", sid. 1017:

- Att tolka liknelsen om skatten i åkern på det sättet, att köparen av åkern är en syndare, som söker Kristus, har intet stöd i liknelsen själv. Åkern angives i v. 38 såsom världen. Den sökande syndaren köper icke världen utan övergiver fastmer denna för att vinna Kristus. Vidare har syndaren intet att "sälja"; ej heller är Kristus till salu, ej heller är Han gömd i världen (åkern); ej heller skall syndaren, sedan Han funnit Kristus, dölja vad han har funnit, utan fastmer bekänna Honom för människorna. På varje punkt faller en sådan tolkning samman.

Liknelsernas härliga innebörd.

Med den självklara utgångspunkten, att åkern betyder detsamma i den femte som i den andra liknelsen och att det är en och samma Man som framställes i liknelserna n:r 1, 2 och 5, blir liknelsens härliga innebörd uppenbar för var och en som "med seende ögon ser och med hörande öron hör".

Åkern är sålunda världen. Huru skulle det kunna vara fråga om något annat? Och huru skulle man kunna lära, att syndaren skall köpa världen?

Vidare omtalas i de två första liknelserna en person – såningsmannen och mannen, som sådde god säd i sin åker. Denne Man i de två första liknelserna är Herren själv. I de två liknelser, som vi nu studera, liknelserna om skatten i åkern och om den kostbara pärlan, beteckna "mannen" och "köpmannen" en och samma person, och denne är identisk med Mannen i den första och andra liknelsen; med andra ord, Mannen som köpte åkern och skatten däri, och Köpmannen som sålde allt för att vinna den dyrbara pärlan, är Herren själv. Här undervisas sålunda icke om huru en ofrälst söker och finner frälsning, utan här skildras Frälsaren själv, sökande syndaren, köpande åkern, köpande skatten i den, offrande allt för att vinna den kostbara pärlan.

Vi anföra återigen, vad dr. Scofield säger beträffande liknelsen om skatten i åkern:

> - Herren är den som köper för det outsägliga priset av sitt blod (1 Petr. 1:18), och Israel, i synnerhet Efraim (Jer. 31:5-12), 18-20), de förlorade stammarna, gömda i 'åkern', världen (v 38), är skatten (2 Mos. 19:5; Ps 135:4). Även här skola änglarna ingripa, såsom då ogräset skall skiljas från vetet (Matt. 24:31; Jer. 16:16). Den gudomlige Köpmannen köper åkern (världen) för skattens skull (v. 44; Rom. 11:28), älskad för fädernas skull och som skall bliva återställd och frälst. Orden om Herrens glädje när han finner skatten (v. 44), möta vi även hos profeterna i samband med löftet om Israels återställelse (5 Mos. 30:9; Jes. 49:13; 52:1-3; 62:4-7; 65:18-19).

Men nu uppstiger hos den tänkande läsaren den frågan: om detta är fallet, varför då två liknelser? Om mannen, som finner skatten, och köpmannen, som söker pärlor, är Herren, varför skall det då upprepas två gånger, att Han försakade allt för att köpa skatten och pärlan? Och varför nämnes skatten först och pärlan sedan? Och varför är den köpta skatten dold, medan detta icke säges om pärlan?

Herren talar utan tvivel här om en tvåfaldig hemlighet beträffande himmelriket och om två olika föremål, som Han vann genom sitt försoningsverk. När Han talar om skatten, som var gömd i åkern, menar Han sitt jordiska folk, Israel. Den kostbara pärlan, tagen ut från havet, den enda pärlan, dyrbar och fullkomlig, betecknar församlingen, den enda kroppen. I dessa två liknelser framställes sålunda hemligheten om Israel och hemligheten om församlingen, och om båda dessa hemligheter vittnar den helige Ande i de brev, som äro avfattade av hedningarnas apostel, för vilken dessa hemligheter ha blivit uppenbarade.

Israel är skatten i åkern.

"I skolen bliva min egendom framför alla andra folk, ty hela jorden är min" (2 Mos. 19:5). *"Ty Jakob har Herren utvalt åt sig, Israel till sin egendom"* (Ps 135:4). När Herren kom från himmelen, fann Han sitt folk i världen. Han köpte hela världen och därmed även det folk, som är Hans jordiska skatt. *"Jesus skulle dö för folket"* (Joh. 11:51) avser Hans välsignade försoningsverk. Emellertid läsa vi icke, att Han fick skatten i besittning; snarare framgår av liknelsen, att skatten alltfort förblev dold i åkern, som Han köpte för ett så högt pris för att därmed vinna skatten. Och just här ha vi förklaringen till att detta är medtaget bland liknelserna om *"himmelrikets hemligheter"*.

Israel är Herrens särskilda skatt. Han har köpt sitt jordiska folk, som nu visserligen synes främmande för Gud och till ingen glädje och välsignelse men som i kommande tidsålder skall vara Herrens hjärtefröjd och världens välsignelsebrunn. Då skall Israel vara ett rättfärdiggjort, helgat och andefyllt folk. Guds Ande talar i Bileams profetior om vad Israel är i Guds ögon på grund av Jehovas försoningsverk. Herren dog för detta folk, men ännu äro icke frukterna av denna död uppenbara. Israel är gömt i åkern, i världen. Herren skall ännu en gång komma till åkern, världen. Då kommer Han för att taga sitt arv i besittning. Då skall Han lyfta skatten, då skall Han fordra sitt folk Israel, och detta skall fröjdas över Hans frälsning. Under denna tidsålder, tiden medan Herren är borta, hålles Israel gömt i åkern.

Detta är en av "himmelrikets hemligheter" och svarar mot det som står i Rom. 11:25-26:

> - Ty för att I, mina bröder, icke skolen hålla eder själva för kloka, vill jag yppa för eder denna hemlighet: Förstockelse har drabbat en del av Israel och skall fortfara intill dess hedningarna i fulltalig skara hava kommit in; och så skall hela Israel bliva frälst, såsom det är skrivet: »Från Sion skall förlossaren komma,han skall skaffa bort all ogudaktighet från Jakob.»

Ack, kristenheten är vis i sin egen villfarelse och har fullständigt ignorerat denna hemlighet! Den förklarar att "Gud har förkastat sitt folk och det finnes icke längre något hopp för Israel". Kristenheten förgäter, att Israel är skatten i åkern, köpt med blodet, Guds Sons dyra blod, och att Han, *"mannen av ädel börd, som farit bort i fjärran land"* (Luk 19:11), skall komma igen och göra anspråk på jorden och lyfta sin särskilda skatt Israel.

Mycket mera vore att säga om allt detta, men vi vända oss nu till att betrakta liknelsen om den dyrbara pärlan.

Den dyrbara pärlan är församlingen.

"Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne" (Ef. 5:25). "Jesus skulle dö för folket (Israel) och icke allenast för folket, utan även för att församla Guds förskingrade barn" (Joh. 11:51-52).

Om samma sanning talar hedningarnas apostel i Apg. 20:28, då han med dessa ord förmanar de äldste från Efesus:

> - Så haven nu akt på eder själva och på hela den hjord i vilken den helige Ande har satt eder till föreståndare, till att vara herdar för Guds församling, som han har vunnit med sitt eget blod.

Det är just detta köp, som Herren framställer för oss i liknelsen om den kostbara pärlan. Pärlan hämtas ut ur havet. I den stora oceanen, nere på bottnen i mörkret, lever pärlmusslan, och genom detta djurs arbete framställes den underbart vackra pärlan. Ett litet sandkorn, säger man, tränger sig in mellan skalet och musslan och åstadkommer genom sin närvaro ett sår i djurets sida. Utanpå detta obetydliga sandkorn lagrar nu musslan en tunn skorpa av ett glänsande material. Huru ofta detta upprepas, kan ingen säga; det ena lagret efter det andra tillkommer, och slutligen är det i djurets sida en den skönaste pärla, en pärla av högt värde, en pärla, i vilken regnbågens alla

färger på ett underbart sätt blandas. Den hämtas upp och blir en nära nog oskattbar juvel i någon mäktig monarks krona.

Vi se genast, varför Herren använde pärlan såsom sinnebild av församlingen, som Han har älskat och utgivit sig själv för. Likasom Eva togs ut ur Adams öppnade sida, så öppnades också Herrens välsignade sida, och av Hans sår uppbygges Kristi församling. I likhet med pärlan är församlingen en enda, ehuru sammansatt av oräkneliga lemmar, kända allenast av Herren själv. Ty Guds fasta grund består och har detta insegel: *"Herren känner de sina"*, och *"Var och en som åkallar Herrens namn, han vände sig bort Ifrån orättfärdighet."* (2 Tim. 2:19).

Den enda, kostbara pärlan håller ännu på att framställas ur Kristi sidosår. Den är ännu i folkhavets mörka vatten. Och ingen kan bestämma huru länge det ännu dröjer, innan Herren tager henne till sig upp i luften, för att Han må smycka sig med denna kostbara pärla. Församlingen hör Honom till och skall vara med Honom i det himmelska. Huru värdefull måste icke denna pärla vara för Honom, då Han offrade allt för henne! Vilken ära skall icke komma Honom till del genom förvärvet av denna pärla, och huru kär blir den icke för den himmelske och evige Köpmannen!

När han kommer för att taga i besittning skatten, Israel, och åkern, världen, då skall Hans församling vara hos Honom. Och vad skola vi ytterligare säga om dessa två, så mäktigt gripande liknelser? Vi känna, att det inför ett sådant ämne passar bättre med stilla begrundan i tacksam kärlek än med ord. Vi må i sanning fröjdas över den kärlek, som offrade allt för att frälsa oss från vårt outsägliga elände och göra oss delaktiga av Hans förunderliga kärlek.

- I kännen ju vår Herres, Jesu Kristi, nåd, huru han, som var rik, likväl blev fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen bliva rika. (2 Kor. 8:9).

-Gud vare tack för Hans outsägligt rika gåva! (2 Kor. 9:15).

7. Liknelsen om fisknoten.

- Ytterligare är det med himmelriket, såsom när en not kastas i havet och samlar tillhopa fiskar av alla slag. När den så bliver full, drager man upp den på stranden och sätter sig ned och samlar de goda i kärl, men de dåliga kastar man bort. Så skall det ock ske vid tidens ände: änglarna skola gå ut och skilja de onda från de rättfärdiga och kasta dem i den brinnande ugnen; där skall vara gråt och tandagnisslan. (Matt. 13:47-50)

I denna liknelse har vi att göra med havet, fiskarna, fiskenoten och fångstmännen, som sortera fångsten på stranden. Havet är en bild av den stora folkvärlden, och fiskarna äro naturligtvis människor, medan fångstmännen, som sortera fiskarna, äro en bild av änglar, som vid denna tidsålders avslutning skola skilja de onda från de goda.

En viss svårighet erbjuder tolkningen av denna liknelse med avseende på den tidpunkt, som det här är fråga om. Några mena nämligen att vi ha att göra med "evangelii not", som under hela denna tidsålder samlar inom sig både onda och goda. Här skulle vi alltså hava en undervisning om samma blandning på gott och ont, som skildras i liknelserna om ogräset bland vetet, fåglarna i trädets grenar och surdegen i mjölet. Men en dag skall Herren göra en åtskillnad mellan den rättfärdige och den ogudaktige, mellan den som tjänar Gud och den som icke tjänar Honom (Mal. 3:18).

Måhända det dock är riktigare att förlägga tidpunkten uteslutande till denna tidsålders avslutning. Liknelsen syftar i så fall på predikandet av "det eviga evangeliet" (Upp. 14:6, 7) eller evangelium om riket (Matt. 24:14), vilket skall ske under denna tidsålders slutskede. I samband med sin synliga återkomst skall Herren sända ut änglar, vilka skola skilja de

onda från de goda, såsom vi tydligt se av Uppenbarelseboken och det tjugofemte kapitlet i Matteus' evangelium.

De onda skola då kastas i den brinnande ugnen, medan de rättfärdiga få ingå i riket (tusenårsriket). Här ha vi sålunda icke att göra med "uppståndelsens barn" utan med folk, som leva på jorden vid tidpunkten för Kristi återkomst. Ej heller med den yttersta domen, vilken enligt Upp. 20 ju äger rum efter de tusen åren.

Det faller utom ramen för vår framställning att här gå in på detaljer; det är ju liknelsernas huvudtanke det gäller för oss att komma åt och delgiva.

Vi ha av dessa sju liknelser fått lära oss "himmelrikets hemligheter" med Kristi och apostlarnas tid såsom utgångspunkt och fortsättande fram till denna tidsålders avslutning med Herrens synliga återkomst. Det är betydelsefullt och betecknande, att de sista tre liknelsernas behandlande, såsom vi sett, hemligheten med avseende på Israel, församlingen och denna tidsålders avslutning, framställdes "inomhus" för lärjungarna ensamt. Den stora mängden fick icke höra dem, eftersom de innehålla dyrbara sanningar, avsedda särskilt för Hans egna, och allenast åt dem hade det genom Guds Ande blivit givet att känna himmelrikets hemligheter.

Slutligen sade Jesus till lärjungarna:

- Haven I förstått allt detta?" De svarade Honom: "Ja, Herre." Då sade han till dem: »Så är nu var skriftlärd, som har blivit en

lärjunge för himmelriket, lik en husbonde som ur sitt förråd bär fram nytt och gammalt. Matt. 13:51-52.

Herren frågar icke: "Passar det ena eller det andra av vad jag här har framställt efter edra åsikter?" utan: "Haven I förstått allt?" Lärjungarna skulle bliva såsom en husbonde (ordagr. Despot eller härskare över huset), som har en skatt att råda över och därav bär fram både nytt och gammalt. Här är det icke fråga om ett förråd av vetenskaplig och teologisk kunskap utan om en skatt av gudomlig kunskap om de ting, som höra riket till. Det "gamla" är de sanningar, som voro uppenbarade i Gamla Testamentet, medan det "nya" är de ting, som tillhöra den nya hushållningen och som äro framställda i dessa liknelser som i ett nötskal. Och en husbonde bestämmer kosthållet; det är hans sak och icke husfolkets. Så har ock den som skall dela sanningens ord icke att taga hänsyn till skiftande människomeningar, utan han skall predika Guds ord rent och oförfalskat. Guds ord är återigen intet annat än själva bibelordet. Våra egna ord och tankar äro ingalunda identiska med Guds ord och tankar, något som mången predikant i vår tid borde besinna. Oerhört viktigt är det, att vi ur det goda förrådet, ur Skriften, taga fram det som är nytt och gammalt utan att ändra på det efter vår eller andra människors smak.

På denna sista förklaring följer en symbolisk handling av Herren. *"När Jesus hade framställt alla dessa liknelser, drog han bort därifrån."* (Matt. 13:53). Uppenbararen av hemligheterna hade nu avslutat denna sin undervisning och drager sig nu bort från scenen. Detta förebildar typiskt Herrens himmelsfärd och kroppsliga frånvaro från jorden under denna tidsålder.

Avslutningen på detta kapitel är i fullständig överensstämmelse med dess början och hela dess undervisning:

- Och han kom till sin fädernestad, och där undervisade han folket i deras synagoga, så att de häpnade och sade: "Varifrån har han fått denna vishet? Och hans kraftgärningar, varifrån komma de? Är då denne icke timmermannens son? Heter icke hans moder Maria, och heta icke hans bröder Jakob och Josef och Simon och Judas? Och hans systrar, bo de icke alla hos oss? Varifrån har han då fått allt detta?" Så blev han för dem en stötesten. Men Jesus sade till dem: "En profet är icke föraktad utom i sin fädernestad och i sitt eget hus." Och för deras otros skull gjorde han där icke många kraftgärningar. Matt. 13:54-58.

Vad är detta annat än ett klart vittnesbörd om Hans fullständiga förkastelse? Hans egna kände Honom icke och togo ej heller emot Honom. De tala om Hans jordiska släkt. För dem är Han blott "denne". Hans Fader kände de icke. De kalla Honom "timmermannens son". Och ännu är Han okänd för och förkastad av sitt jordiska folk. Och sorgligt nog behandlas Han i denna tidsålder icke bättre av många bland dem, som bekänna sig för att höra Honom till och som kalla sig efter Hans namn. ■

Undervisning av Jan Egil Hafsahl

Inspelade möten på cd med Jan Egil Hafsahl, från bibeldagar den 2- 4 december 2011.

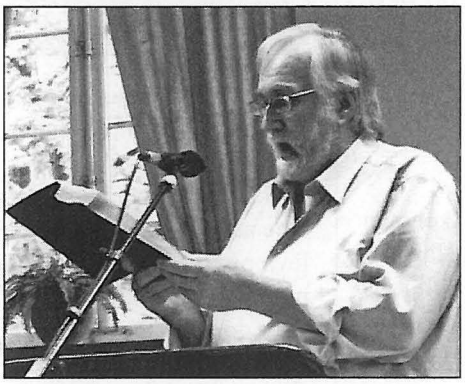

30:-/cd

- ❑ Jesu Fader och vår Fader
- ❑ Fader, stunden är kommen, förhärliga din Son
- ❑ Sann kunskap om Jesus
- ❑ Jag har uppenbarat mitt namn
- ❑ Jag vill att de ska få se min härlighet

För beställning ring **08 - 98 56 83** eller maila till **bmc@maranata.se.**

Du kan också lyssna till möten via Maranata-församlingens hemsida **www.maranata.se**

Pilgrimshem

HOTELL

Missionshotellet!

Budget 395:- (inkl. frukost)
Enkel 565:- (inkl. frukost)
Dubbel 765:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma
08-627 55 55
Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA

TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-Sthlm 455:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Röster från Bibelskolan 2011

På Maranataförsamlingens missionscenter hölls en tre veckors bibelskola under hösten 2011. Nahdja Vidén och Magdalena Vidén frågade några av deltagarna hur de upplevt dagarna.

Anne-Lie Vidén

Bibelskolan var väldigt bra och man lärde sig mycket. Märta Berg var enkel att lyssna på och hon förklarade saker väldigt bra.

Annica Rodas

Vi har haft en väldigt bra och givande bibelskola. Jag är tacksam till alla som har talat och från varje möte jag varit på har jag fått något.

Emma Boman

Bibelskolan var bra. Allt Henry sa var bra.

Börje Hoff

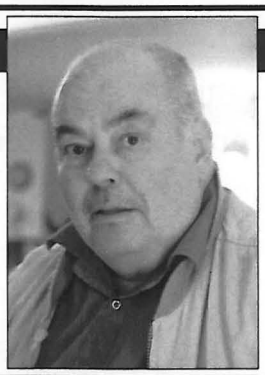

Bibelskolan har varit bra och givande. Jag tycker David Smeds undervisning var väldigt bra, och även Märta Bergs undervisning om själavård. Väckelsemötena har varit bra allihopa.

Glorija Vaitkevičiūté

Jag tycker att bibelskolan har varit kul. Det är roligt när det är massa folk här, speciellt när norrmännen var här och de man brukar sakna. Några möten var väldigt bra och gripande. Det är roligt när alla samlas. Alla var här och vi samlades i lokalen och sedan gick alla ner och åt tillsammans. Man kunde samtala med människor, det var roligt.

Dangoule Vaitkevičienė

Jag var jätteglad när Zenonas undervisade och även Henry Daniels och David Smeds. De pratade om samma sak. Det var så djupt och min ande blev glad! Det var väldigt gripande. De kommer från olika länder och situationer men talade om samma sak, om samma väg, men från olika håll. I vår församling så behövs det budskapet. Det är väldigt viktigt.

Bibeldagar på Bällsta

Maranataförsamlingen inbjuder till bibeldagar 3 - 8 januari

Tema: Församlingens liv och tjänst i ändens tid

Information och anmälan: Tel **08-98 56 83**, **info@maranata.se**

POSTTIDNING B
MIDNATTSROPET
Box 20134
161 02 Bromma

Begränsad eftersändning
Vid definitiv eftersändning återsänds försändelsen med nya adressen på baksidan.

Herre – låt ditt ansikte lysa

Herre – låt ditt ansikte lysa över mitt, medan jag vandrar här,
ty ditt ansiktes glans är mig kär.
Den har gått mig i ben och i blod -
Ditt ljus är den farande flod, är livet som ådrorna hysa.
Herre – låt ditt ansikte lysa!

Låt ditt ansikte lysa om natten över båge och pil i min hand,
så skall jag intaga Kanaans land.
Sedan på Sinai berg jag dig mött, bär jag eld i mitt bävande kött.
Jag vill leva och dö för den skatten.
Låt ditt ansikte lysa om natten!

Låt ditt ansikte lysa mig nära över allt fåviskt och fegt, som är jag,
så kan ingenting göra mig svag.
Jag ber ej om vällust och rus men om svidande renande ljus
att i hela min varelse bära.
Låt ditt ansikte lysa mig nära!

Herre – låt ditt ansikte lysa över Israels kämpande led.
Om jag känner att Du följer med,
går jag nöjd som din hånade tolk hos ett knorriskt och hårdnackat folk,
kan jag hungra och törsta och frysa.
Herre – låt ditt ansikte lysa!

Svea Nyberg

Midnattsropet önskar sina läsare
en välsignelserik helg och ett
Gott Nytt År!